

**Unes altres eleccions imposades
que no tanquen la crisi**

51%

i ara què?

nº 171 febrer 2021 - donatiu 2 euros

Editorial pàg 3

Pàgines centrals
Balanz eleccions catalanes pàg 14-18

Política: pàg 4-5

Desnonaments, energètiques, sanitat, serv públics pàg 9-11 i 19

Sindical:
Municipalització APC. ERO a AXA.

Triomf escola de Can Clos: no se tanca pàg 12-13

Cultura:
Radio Contrabanda, Llibertat Haséll

Homenatge: pàg 20-22

34 aniversari mort Nahuel Moreno
41 anys assassinat Yolanda: Hellin, torna

Internacional: pàg 23-28

EUA: canvi de mando;
Tunísia: nova rebel·lió
Liberalització patents de les vacunes Covid!

Suplement: 8 Març

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Josep

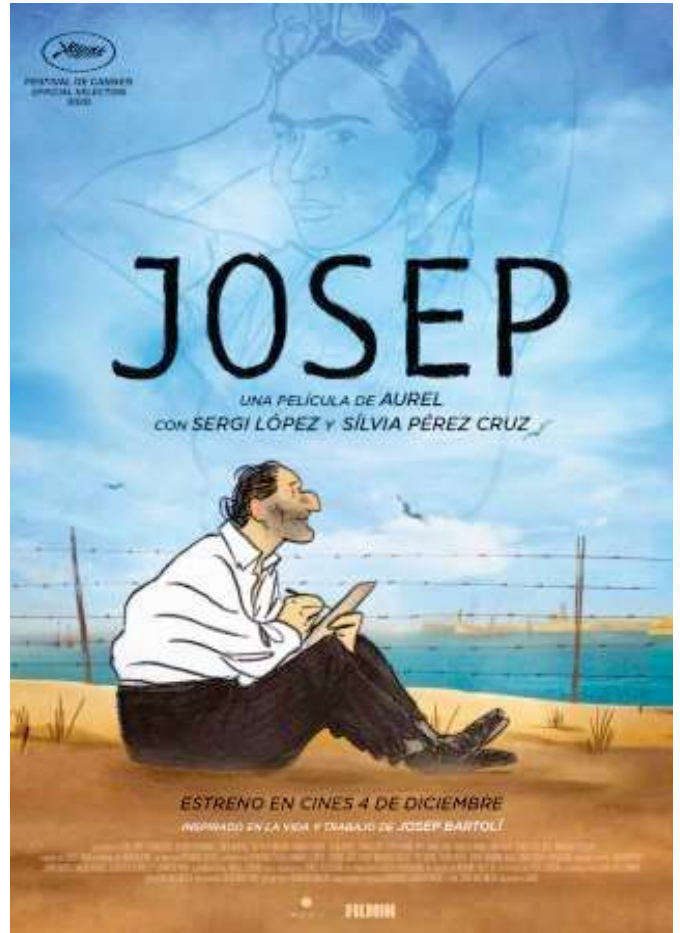
JOSEP, és la primera pel·lícula del dibuixant francès Aurel

El desconeixement sobre la guerra espanyola del 36 és esfereïdor, i perillós. La ciutadania entrevistada a peu de carrer i micròfon repeteix com un mantra la versió franquista que va reinventar la història, o la postfranquista que vol esborrar-la i començar de zero. Quan no es diuen les coses pel seu nom tot s'acaba confonent, i de la guerra espanyola encara avui se'n parla amb un diccionari d'eufemismes.

Alguna cosa hem fet molt incorrectament als centres escolars quan no hem sabut transmetre què és de veritat un cop d'estat. Però alguna cosa ha fet bé el cinema francès, el 2020, per a explicar com va maltractar l'estat francès als republicans que van haver de creuar els Pirineus perquè fugien del feixisme: aquest episodi conegut com La Retirada el van protagonitzar mig milió de catalans i espanyols, i és el tema central de JOSEP.

Quantes i quants de vosaltres sabíeu que el dibuixant Josep Bartolí va ser comissari del POUM?, perdó, fem-ho més fàcil: quants i quantes sabíeu de l'existència de Josep Bartolí (1910-1995)? A nosaltres ens ha caigut del cel, resulta que va fer més d'un centenar d'exposicions, que es relacionava a Nova York amb Mark Rotcko i era amic de Jackson Pollock, però abans havia format part del sindicat de dibuixants a Barcelona, havia lluitat al front d'Aragó, i havia creuat els Pirineus... fins acabar en els camps de concentració francesos.

Aurel va saber de l'existència de Josep Bartolí per la novel·la gràfica La retirada, publicada el 2009 per Georges Bartolí amb els dibuixos del seu oncle: el director agafa com a punt de partida aquests dibuixos, els fa tremolar -literalment- per a donar-los vida i completa la història amb el seu propi traç. Un homenatge a cops de llapis que permet explicar els abusos als camps sense haver-los d'explicitar, de vegades les imatges es desfan o s'evaporen, com els passa als pensaments i les evocacions. El canvi en l'ús dels colors separa el temps als camps i la vida posterior. La banda sonora, composta i cantada per Sílvia Pérez-Cruz, ho embolcalla tot, i et recorda a cau d'orella "això va

passar", mentre el so del català, el francès i el castellà es barregen i diuen coses que saps que "podrien tornar a passar". De fet, passen.

JOSEP és un film dibuixat que no parla amb eufemismes, que diu les coses pel seu nom: 80 minuts de la millor didàctica, per a visualitzar que l'art imita a la vida, perdó, imita a la història i és una gran teràpia per a sobreviure, per a valorar com les persones refugiades es resisteixen a ser deshumanitzades, les exiliades de la guerra espanyola i les que ara mateix malviuen a totes les vores de la Mediterrània.

El dibuixant i lluitador antifeixista Josep Bartolí es mereixia aquesta pel·lícula. I nosaltres també.

La CUP-G no ha d'entrar en el govern de la Generalitat

Comença el *presing* CUP-G. ERC la vol de crossa, o dins del Govern o en un pacte de legislatura. Per què? Per fer efectiu i donar estabilitat a un Govern que no avançarà en la ruptura amb l'estat? Un govern que farà més retallades i privatitzacions davant una terrible crisi social? Un govern que seguirà reprimint la dissidència i la joventut?... com ho ha fet els últims anys. Comprometre's amb un govern d'ERC i JxCat, és a dir, no tenir les mans lliures per fer d'altaveu de les lluites que, inevitablement enfrontaran aquest govern, marcaria un punt d'inflexió que anul·laria la candidatura com a instrument transformador.

El debat intern a la coalició CUP-G ha creuat tota la campanya electoral. Amb contradiccions evidents, entre les declaracions dels seus dirigents, especialment les de Dolors Sabater, i les resolucions votades des de les territorials que exigien que prendre responsabilitats «no era ni entrar a cap govern ni donar-li suport des de fora amb cap pacte d'estabilitat... és plantar cara als governs de l'austeritat i les renúncies a nivell nacional», o el que és el mateix, la independència de classe davant ERC i JxCat, que es recull en el primer dels 12 punts que les organitzacions de la coalició van acordar. La CUP, com a força majoritària de la candidatura de coalició CUP-G està davant una cruïlla: entre ser el furgó d'esquerres del Govern neoliberal i autonomista d'ERC amb JxCAT o construir-se com una alternativa clara per la doble ruptura - amb l'estat i el capitalisme- i posar-se al servei de les lluites. Nosaltres lluitarem per aquest segon camí. Els arguments que avancen els sectors que volen entrar en el Govern reproduïxen els que va utilitzar Pablo Iglesias per formar part del govern amb el PSOE.

Veníem insistint que calia un gir a l'esquerra i crèiem que aquestes eleccions podien ser el salt cap a sectors de treballadores. Aquesta oportunitat s'ha perdut. Les mateixes eleccions són a la vegada un advertiment per

a la CUP-G, que veia com guanyava 5 diputats/des, però perdia vots a les zones obreres, especialment algunes molt castigades per la crisi com el Baix Llobregat o el Vallès Occidental [veure anàlisi en pàgines centrals]. Si es dissol el compromís anticapitalista, el rebuig dels sectors obrers i populars creix. Si no ens aboquem a les lluites de la classe obrera, pel treball, les pensions, l'habitatge i els serveis públics, el creixement de Vox en aquests sectors socials decisius, serà inevitable.

Però tampoc és cap alternativa la proposta de Xavier Domènech en nom de l' *Institut Sobiranes*, d'un govern «d'esquerres» ERC-CUP-Comuns, amb suport extern de PSC, en una rèplica de govern «progressista» a la catalana. Un govern que, depenent del suport del PSC-PSOE, estaria segrestat a l'hora de donar cap pas de ruptura amb l'estat monàrquic. Uns Comuns, que el mateix dia en què Gabriel Rufián feia aquesta proposta de govern públicament a les Corts, s'abstienien en la votació d'un referèndum pactat i dies enrere tampoc votaven l'amnistia.

La CUP-G té el repte no només de construir una alternativa a un Govern ERC i JxCat, sinó també al Govern monàrquic PSOE-UP que es posa al servei de l'Íbex 35, i ser en tant que alternativa pels sectors populars, l'únic fre a l'expansió de Vox. Ens cal la lluita intransigent per un pla de xoc social, per que ni un euro vagi a la sanitat privada, i s'enforteixi la sanitat pública al servei d'aturar la covid i la més absoluta intransigència amb la repressió de qualsevol govern i en favor de l'amnistia. Només aquesta lluita possibilitarà en el futur, impulsar un Govern dels i de les Treballadores, que apliqui un programa de doble ruptura, amb la Monarquia i el capital.

18/02/2021

LI

Comprometre's amb un govern d'ERC i JxCat, és a dir, no ... fer d'altaveu de les lluites que, inevitablement enfrontaran aquest govern, marcaria un punt d'inflexió que anul·laria la candidatura com a instrument transformador.

Davant les mentides del govern, continua la lluita per al dret a l'habitatge

Després d'un any de pandèmia s'ha evidenciat que els sectors populars som qui patim les conseqüències d'una crisi sanitària i econòmica que els governs són incapaços de gestionar. A l'Estat Espanyol hem vist com el govern «més progressista de l'història»

sistemàticament ha posat per davant els interessos del capital envers la salut i els drets de la classe treballadora: continuen els acomiadaments, es precaritzen els serveis els serveis públics i es vulnereu drets fonamentals com l'accés a l'habitatge o els subministraments bàsics, malgrat els beneficis milionaris de multinacionals, elèctriques i fons especulatiu.

sinó perquè entendre l'habitatge com una mercaderia de la que extreure un benefici no és compatible amb el fet que l'habitatge digne sigui una realitat assequible per a totes.

L'únic moviment que s'ha fet en matèria d'habitatge des de les institucions de l'Estat ha estat l'aprovació al desembre -i només mentre duri l'estat d'alarma- la «lleï antidesnonaments». Aquest decret llei no paralitza tots els desnonaments, només una part d'ells: si el propietari té menys de 10 pisos (no es un gran tenidor) el desnonament podria seguir endavant. Si es donen les condicions i es certifica l'estat de vulnerabilitat de la llogatera, el desnonament es paralitza fins que trobi una alternativa habitacional, cosa que queda en mans de l'administració pública. Amb uns serveis socials col·lapsats i un parc d'habitatge de lloguer social del 1,5% es impossible real·lotjar a totes les persones i famílies vulnerables en el temps que dura l'estat d'alarma. En el cas de no trobar alternativa habitacional a temps, l'Estat pagarà amb fons públics l'import corresponent al lloguer (a preu de mercat) durant el temps que el procés de desnonament estigui paralitzat, malgrat que suposi més guanys

Davant el PP i el TC Defensem la 24!

El febrer de 2020 el Partit Popular va dur davant del Tribunal Constitucional el decret llei 17/2019, ampliació de la llei catalana 24/2015 (lleï impulsada per la PAH i sindicats d'habitatge). Aquesta lleï i la seva ampliació limiten els desnonaments sense alternativa habitacional per persones i famílies més vulnerables que visquin -amb o sense contracte de lloguer- en un habitatge de gran tenidor (sota risc de sanció per a la propietat). Encara que sabem que és insuficient, aquesta lleï dona eines per paralitzar durant uns mesos un gran percentatge de desnonaments, permetent-nos als sindicats d'habitatge guanyar temps per trobar una alternativa habitacional en cas que la justícia sentenciï a favor de la propietat. A finals de gener el TC fa pública la sentència, en la qual tomba per complet la 17/2019 per un defecte de forma, al·legant que es inconstitucional que un decret lleï imposi «deures concrets als propietaris» amb mesures «coactives».

Aquesta situació, no només posa en risc el desnonament a 3.500 persones que actualment es troben sota el paraigua d'aquest decret lleï, sinó que obre la porta al retrocés en totes les victòries que hem aconseguit després de tants anys d'organització veïnal. Per aquest motiu, davant els atacs de la dreta i el sector immobiliari, ni un pas enrere: defensarem la 24 i seguirem lluitant per un habitatge digne!

Les lluites, tot i que fraccionades, segueixen. Com el moviment per l'habitatge que està més viu que mai. Són els sindicats d'habitatge i les veïnes organitzades qui han estat als carrers parant desnonaments en un context en el que fer fora a la gent de casa seva no només vulnera el dret a l'habitatge, sinó que també posa en risc la seva salut. Les esperances -si les havia- de que Unidas Podemos complís una de les seves principals promeses electorals, desapareix quan a més d'un any de la seva entrada al govern, encara no s'ha avançat una lleï que posi per davant el dret a l'habitatge al «dret» d'un gran tenidor a treure benefici de les seves propietats. Aquesta lleï no arribarà mai de la mà d'UP; no perquè siguin minoria al govern (com s'excusa Pablo Iglesias)

pels grans tenidors. La dreta -alineada amb la patronal immobiliària- ha definit el decret com una «crida a l'okupació», continuant la campanya mediàtica de criminalització a l'okupació i a l'organització popular.

Els sindicats i grups d'habitatge sabem que aquest decret no és més que un rescat immobiliari encobert, que pot des-tensar temporalment la situació de moltes persones, però en cap cas, suposa un pas endavant en el dret per l'habitatge. Mentre no es paralitzin el 100% dels desnonaments, no es construeixi un ampli parc d'habitatge social de titularitat pública, i el preu de l'habitatge segueixi obeint els guanys dels especuladors, i no a les necessitats de la classe treballadora; hem de seguir lluitant!

No permetrem que desenes de milers de famílies es quedin sense casa quan hi ha més de tres milions de pisos buits a l'Estat Espanyol. Contra la violència d'un sistema que ens priva del que es nostre per dret, estarem organitzades!

Expropiació sense compensació econòmica de grans propietaris, fons voltors i bancs.

No més desnonaments! Prou repressió contra l'organització popular!

Cristina Darriba

Govern PSOE-Podemos-IU, còmplice

Ni talls de subministraments, ni pujada de preus! Nacionalització de les energètiques !!

Frio y cortes

La ola de nieve y frio de la borrasca Filomena ha barrido el norte de la península. Pero las eléctricas han resuelto mantener beneficios a toda costa. Si ya teníamos que enfrentar los frecuentes cortes de suministro a sectores sociales vulnerables por impagos y pobreza energética, ahora amplían el radio de su criminal agresión dejando sin luz, calefacción, a veces cocina, y oxígeno o aparatos de respiración asistida de personas mayores, a amplios sectores de población humilde.

Las barricadas de St. Roc en Badalona exigiendo a Endesa que ponga fin a los cortes que sufren desde diciembre, o las mismas exigencias por parte de los 4.000 habitantes de la Cañada Real en Madrid, sufriendo los cortes de Naturgy mientras se llega a los 10º bajo cero, son 2 de los 12 barrios de todo el estado¹ en que «*las administraciones públicas asumen y comparten el discurso de las eléctricas, vinculando de manera vaga y generalizada la ausencia de suministro con el cultivo de marihuana*», como denuncian las 100 entidades sociales que, en carta al Gobierno, critican también como «*las eléctricas tienden a criminalizar y responsabilizar a los vecinos y vecinas de estos barrios, dejando al margen del discurso factores como la ausencia o antigüedad de las infraestructuras eléctricas en estas zonas o su obligación de garantizar un servicio a sus clientes*». Las faltas de inversión en mantenimiento, las redes obsoletas, son también a razón de los cortes

en zonas ya no periféricas, sino al centro de Badalona, o a Can Sant Joan en Moncada i Reixac, las caídas de torres de alta tensión o los retrasos para repararlas que han dejado durante días a pueblos aislados, con la luz cortada –en algunos casos contestando cínicamente cuando se quejaban los alcaldes–, desde los casi 2000 de Toledo o el barrio de El Gurugú, en Villalbilla (Madrid), a los más de 2 millares de 17 municipios catalanes (de los 27 sin luz durante la nevada), como Agramunt, Arnes o La Bisbal de Falset que se han pasado más de tres días sin luz.

Beneficios millonaris de las energéticas

Sin embargo, los beneficios de las eléctricas no han dejado de subir, y aún en plena pandemia, han repartido dos veces beneficios. Así en abril –en pleno estado de alarma–, pagaron 5.500M en dividendo mientras el Estado rescataba su déficit de tarifa y recibían además apoyo del BCE que les facilitaban la compra de bonos para reducir sus costes financieros como hizo Iberdrola, que en plena crisis de mercados emitió 750 millones de euros en bonos a menos del 1%. Lo mismo hizo Naturgy, o Red Eléctrica.

En noviembre, OXFAM vuelve a informar de que de las 35 empresas del IBEX, 20 han decidido repartir 9.500 millones de euros de nuevos dividendos, otra vez en estado de alarma, entre cierres y despidos. Entre las 20, están las seis energéticas: Repsol, Endesa (la más contaminante del estado que además desvía la mayoría

de sus beneficios a su filial italiana Enel), Naturgy, Enagás, Iberdrola (octava empresa con más emisiones de gases de efecto invernadero, con 31 filiales en paraísos fiscales y la mayoría de dividendos fugándose hacia Qatar) o Red Eléctrica.

La subida de precios y PSOE-UP -con IU en Consumo-, al servicio de las eléctricas

Aún y así, y como ocurrió en 2017 con el gobierno de Rajoy, en plena ola de frío, los precios se han disparado cuando más necesitamos la energía sea para calentarnos, cocinar o alumbrar: el 8 de enero el precio llegó a su máximo histórico, de 114,89euros/MWh, un 23% más que el mes pasado. Teresa Ribera, *ministra* para la Transición Ecológica, le quita importancia y dice que en total en el recibo serán «apenas» unos euros (¡¡el 30% aproximadamente, según OCU y FACUA!). Parece que desconocen cómo están las economías familiares en estos tiempos de crisis y pandemia.

Se ponen al descubierto los límites y falsedades del reformismo de PSOE, Podemos e IU. Pedro Sánchez; su vicepresidente Pablo Iglesias; y el ministro de Consumo, Alberto Garzón, criticaron en su día a Rajoy y Pablo Iglesias, llegó a afirmar que: «*Disparar la factura de la luz un día como hoy solo demuestra la codicia de las eléctricas. Si el Gobierno lo consiente, será cómplice*». Pues ahí tenemos a los *cómplices* que hoy permiten la subida: PSOE-UP-IU. Y ni la prohíben ni intervienen el mercado o las empresas –para lo que pueden invocar el estado de alarma-. No se trata de reducir el IVA y con ello reducir el dinero público necesario para el paro o la sanidad, sino afectar los beneficios de las energéticas. El ministro comunista de Consumo, Alberto Garzón, ha pedido a la CNMC que investigue «*si ha habido irregularidades en el mercado eléctrico*» (1), exactamente como hicieron los gobiernos de turno –para nada comunistas- en 2012 y 2017, sin ningún efecto.

Ante el alud de tuits recordando a Podemos lo que decía en 2017 y el penoso papel actual, Podemos ha sacado un tuit con vídeo anexo en que explica, acertadamente, como las puertas giratorias que han colocado a más de 50 expolíticos en los consejos de administración (Acebes, González, Montilla, Boyer, Nadal...), han facilitado el reinado de las energéticas. Pero el resto es una vergüenza: presentan el acuerdo de gobierno con el PSOE para «*regular el mercado*» y «*reformar el sistema eléctrico*» y nos señalan que, aunque ellos llevaban en el programa -e Iglesias lo propagandizaba para conseguir

PSOE-UP-IU, sigue favoreciendo las energéticas descaradamente. Aprobó un RDL que permitía a pymes y autónomos reducir su potencia contratada gratis mientras durara el estado de alarma, pero como eso reduce la recaudación vía peajes con los que se pagan los ingresos regulados del sistema eléctrico y gasista, el mismo decreto comprometía una partida en los PGE para compensar el déficit de tarifa de 37,2M euros al mes de dinero público, aunque el mismo Gobierno reconoce que eso es muy superior a los menos de 4M al mes que pagarán las comercializadoras para el bono social (¡!). Podemos, engullido por la ma-

NO A LA PUJADA DE LA LLUM I EL GAS
CAP TALL DE SUBMINISTRAMENTS:
NACIONALITZACIÓ JA!

PROU FER NEGOCI AMB ELS SERVEIS BÀSICS

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

LI Lluita Internacionalista

TWITTER @LUCHAINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

votos- la nacionalización, no está entre lo que acordaron con el PSOE. Y que, si la queremos, la próxima vez ¡¡¡más gente vote Podemos!!! Mientras, está claro que lo que se ha aplicado de lo acordado, no resuelve ni los cortes ni las subidas de hoy, pero nos aclaran que no se irán del gobierno (¡!)

Es cinismo traicionar así, y tras no cumplir con lo prometido en su programa, culpabilizar a los y las votantes porque son pocos... Fue Podemos quien alentó expectativas con su entrada en el gobierno con el PSOE, entonces, ¿ahora? Echenique hace otro tuit, situándose fuera del gobierno, para ¡¡¡exigirle la nacionalización a Teresa Ribera!!

No se puede jugar así con los compromisos, pero menos aun cuando este gobierno

quinaria del estado capitalista, defiende demagógicamente la nacionalización, pero no sólo no lucha por ella sino que, atado al gobierno, aumenta los beneficios de las energéticas.

¡Ni cortes de suministros, ni subida de precios!

¡Nacionalización de las eléctricas, bajo control de obreros y consumidores, expropiando sin indemnización!

14/01/2021

Nota:

¹ Junto a: Distrito Norte (Granada), Font de la Polvora (Girona), El Puche, La Chanca y El Quemadero (Almería), el Polígono Sur, El Cerro del Águila, El Tardón y Torreblanca (Sevilla) o Culubret (Figueres)

La Generalitat segueix sense prioritzar l'Atenció Primària

Des de fa anys, el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya manté un sistema públic de salut precaritzat, amb nombrosos déficits de recursos especialment humans. Les plantilles tenen poc personal per atendre les necessitats de la població i molts dels i les professionals tenen contractes temporals. Aquesta situació ha provocat nombroses reivindicacions i lluites sobretot quan des del mateix sector es posava l'èmfasi en la necessitat de millorar l'Atenció Primària per a millorar tota la Sanitat Pública

La pandèmia ha posat més de manifest aquestes manques. Els Centres d'Atenció Primària són, en aquests moments, la primera línia en la lluita contra la Covid-19, la qual cosa ha fet més palesa la falta de previsió de les autoritats sanitàries. Els experts avisen que aquest tipus d'emergències sanitàries previsiblement es repetiran en el futur i la resposta tornarà a estar a càrrec de la sanitat pública i dels seus professionals.

Tots hem vist els elogis dels polítics cap al personal sanitari per la seva dedicació i esforç durant la pandèmia, però aquests elogis no s'han transformat en un reforç de les plantilles i en una millora de les seves condicions laborals. Sí que es van transformar, per exemple, en un contracte per la via d'urgència i rebutjat pel mateix Parlament de Catalunya, amb l'empresa Ferrovial per a incorporar rastrejadors per a seguir els contactes estrets de les persones que havien donat positiu de la Covid-19 per un import de 17,7 milions d'euros.(1), en lloc de dedicar aquests recursos a l'Atenció Primària. Va ser un contracte polèmic tant perquè suposava

de privatització d'un servei públic com per les deficiències del seu programa de rastreig. Finalment, aquest contracte va ser rescindit el 31 de gener (encara que tenia vigència fins al 31 de maig). No obstant això, l'antic responsable del programa de rastreig ha estat contractat pel Departament de Salut per a fer el mateix treball(2), segons afirma ell mateix en el seu perfil de LinkedIn.

Augment de l'atenció no presencial

A causa de la pandèmia, en tots els Centres d'Atenció Primària han reduït les visites presencials i s'han incrementat les no presencials. Es fan controls sanitaris a la porta dels centres per evitar aglomeracions en el seu interior, però creant enormes cues de pacients a l'exterior. Les primeres conseqüències d'aquestes mesures han estat la por de «anar al metge!» i les enormes dificultats per a accedir a una visita presencial amb els professionals sanitaris.

Davant aquesta situació, a Catalunya, la Generalitat ha fet de la necessitat, virtut i pretén

que a partir d'ara el 70% de les visites dels CAP siguin no presencials. (3). Com explica el diari ARA «...moltes atencions es continuen fent a distància. L'objectiu és evitar la concentració de persones en les sales d'espera, però Salut també veu una oportunitat per descongestionar i desburocratitzar el sistema i millorar la «qualitat» de l'atenció.» Jaume Benavent, un dels responsables de l'Atenció Primària del Consorci Sanitari de Barcelona afirma que «Totes les necessitats que es puguin resoldre telemàticament han vingut per a quedar-se» (...) i explica que la voluntat és mantenir ara com ara entre un 60% i un 70% de l'atenció no presencials quan abans de la pandèmia tan sols era del 10-20%.

Obstacles en l'accés a l'atenció presencial

Abans de la pandèmia, tots els moviments socials en defensa de la Sanitat Pública plantejaven necessitat de reforçar l'Atenció Primària i els seus professionals de referència. En lloc d'avançar en la consolidació d'aquest model, el Departament de Salut pretén afeblir els CAP aprofitant la

pandèmia i utilitzant com a argument argüïes com que «Amb aquestes eines(...) es guanya temps i s'afegeix un «valor afegit» a l'atenció presencial».

Les conseqüències de l'afebliment de l'Atenció Primària a l'Estat espanyol ja es fan sentir. N'hi ha prou amb un exemple: segons l'Associació Espanyola contra el Càncer (AECC)(3), s'han detectat un 21% menys de diagnòstics de càncer que l'any passat, cosa que significa que hi ha unes 50.000 persones als qui no se'ls ha detectat la malaltia. Segons el president de l'AECC, una de les causes del retard en el diagnòstic es troba en «el bloqueig de l'atenció primària». «Una persona amb sospita de càncer no va a l'oncòleg sinó al metge de família, i aquí és on està el bloqueig perquè els pacients no poden contactar amb els serveis de salut».

Aquest bloqueig en l'accés a l'atenció primària és una dificultat per a la població en general, però es pot convertir en un gran obstacle per a les persones majors:

dificultats d'accés telefònic, haver de donar explicacions de les pròpies malalties a persones desconegudes, trobar les paraules exactes per explicar les molèsties o dolors, etc.

Els principals moviments socials de Catalunya han donat la veu d'alarma amb el manifest «Se'ns ha acabat la paciència»(4) en el qual denuncien la situació dels CAP i informen que «Cal destacar que cada vegada més la població es refugia en els serveis privats que continuen fent la seva activitat normal sense assumir cap responsabilitat respecte a la pandèmia.». Aquesta afirmació no és exagerada ni gratuïta. Durant la pandèmia, les assegurances privades de salut en l'Estat espanyol han pujat un 4,9% (5) a causa de les dificultats per accedir a l'atenció primària pública.

Cal tornar a obrir els CAP i l'atenció presencial. La normalització de la sanitat pública passa pel reforçament urgent de l'atenció primària que garanteixi l'accés a tots els usuaris i usuàries als seus professionals de referència i

a l'atenció presencial i la millora de les condicions laborals del personal sanitari.

3/02/2021

Andreu Pagès

(1) <https://www.elsalto-diario.com/cataluna/exigen-revocacion-contrato-adjudicado-ferroviario-para-rastreo-digital-casos-covid-19>

(2) <https://twitter.com/aramateix/status/1350024148689543168/photo/1>

(2) https://www.ara.cat/societat/coronavirus-covid-19-salut-mantenir-atencio-presencial-cap_0_2483151858.html

(3) https://www.ara.cat/es/sociedad/diagnostico-cancer-reducido-pandemia-coronavirus-covid-aecc-miedo-hospital-salud-sanidad_0_2585741613.html

(4) <https://rebelionprimaria.wordpress.com/2020/11/18/les-entitats-sotassignants-ens-dirigim-al-govern-de-la-generalitat-a-la-conselleria-de-salut-i-al-consorci-sanitari-de-barcelona-integrat-per-la-generalitat-i-lajuntament-de-barcelona-manifestant/#habiti-1502>

(5) <https://elpais.com/sociedad/2020-12-29/la-saturacion-de-la-sanidad-publica-impulsa-el-seguro-privado-de-salud.html>

Concentració de la Plataforma en defensa dels serveis públics

El passat 6 de febrer unes 200 persones ens vam concentrar a la Pça. St Jaume de Barcelona convocades per la Plataforma en Defensa dels Serveis Públics (PDSP) per exigir que els serveis bàsics siguin de titularitat i gestió públiques, amb control de treballadores i usuàries, i amb prou finançament. A més de la sanitat, educació i serveis socials, també es van incorporar les reivindicacions de la Marea Pensionista i contra les pujades i els talls de subministraments i per la nacionalització de les empreses energètiques.

Aquesta convocatòria havia estat proposada per Lluita Internacionalista a la PDSP perquè considerem que cal avançar en la unitat de les lluites, també del sector públic i la plataforma està sent un referent en aquest sentit. Ara, la continuïtat de la lluita passa per treballar i potenciar al màxim la vaga feminista del 8 de març (no oblidem que les treballadores dels serveis bàsics i de cures són majoria dones) així com la vaga de la sanitat del 10 de març.

Pedro Mercadé

Municipalització, Ja!

Entrevista a educador/es del
servei A Partir del Carrer (APC)
de l'Ajuntament de Barcelona

LI – Podeu fer-nos una breu explicació del vostre rol, projecte de treball, franja de població de la vostra intervenció com educadors en espais oberts?

APCs – El servei A Partir del Carrer (APC) està integrat dins dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona (SSB) i porta a l'espai públic l'atenció de les necessitats socioeducatives d'adolescents i joves en situació de conflicte o risc social. D'aquesta manera, el servei APC esdevé una extensió dels SSB al carrer. Actualment hi treballen 48 educadores en parelles mixtes que es distribueixen en els 10 districtes de Barcelona. El nostre objectiu principal és donar resposta a les necessitats socioeducatives dels joves i adolescents, de 12 a 25 anys, que fan de l'espai públic el seu principal espai de relació. Es tracta d'un projecte amb un marcat caràcter preventiu, en diferents àmbits d'intervenció: l'individual, el grupal i el comunitari.

LI – Raons per les que vau considerar necessària la reivindicació i la lluita per la municipalització?

APCs – Entre les raons a favor de la internalització en volem destacar algunes que ens semblen rellevants: El motiu principal és que creiem fermament en què els Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona han de ser públics i de qualitat, amb uns condicions laborals dignes i justes per a les seves treballadores. Un altre motiu rellevant és que el servei APC està consolidat i integrat en l'estructura dels SSB. Actualment el 85% dels CSS de la ciutat tenen equip APC (36

CSS respecte els 40 de la ciutat). Un altre motiu de pes és l'equiparació dels drets i les condicions laborals del servei APC respecte al de la resta de companyes dels Serveis Socials Bàsics amb les que treballem a diari en cada territori.

LI – Quan vau començar la vostra lluita?

APCs – Vam iniciar les primeres reunions de treballadores APC al mes de maig de l'any 2016. Va ser al juny del 2017 quan es constitueix en assemblea, la Plataforma per la municipalització del servei APC.

LI – Quina és l'organització? Quina importància té la presa de decisions de les assemblees?

durant tot el procés a partir de processos participatius. Els acords s'han pres després d'exposar i de debatre les diverses opinions, generalment a través del consens i en algunes ocasions per votació de majoria simple.

LI – Vau comptar amb el suport dels sindicats de l'IMSS, de l'Ajuntament de Barcelona?

APCs – L'Assemblea de treballadores APC ha apostat des de l'inici per generar espais de diàleg i proximitat amb els diferents sindicats de l'IMSS. Hem mantingut un canal obert de comunicació bidireccional per estar al dia del procés i poder compartir informació de l'estat de les coses. Respecte a la implicació dels diferents

APCs – Des de l'inici de la nostra lluita, la nostra forma d'organitzar-nos ha estat sempre assembleària. Primer a través de diverses comissions que actuaven de forma coordinada i finalment, després d'un procés d'acumulació de forces, a través d'una plataforma més àmplia constituïda per totes les treballadores del servei APC. Nosaltres hem funcionat de manera autònoma i participativa prenent les nostres pròpies decisions

sindicats, ha estat diversa i amb intensitats diferents. Hi ha hagut sindicats que s'han posicionat amb més fermesa i convicció a favor de la municipalització del servei APC oferint-nos el seu suport incondicional des de l'inici a través de la participació en les diferents accions que hem dut a terme al llarg d'aquests anys, tant presencials com a través de les xarxes, respectant en tot moment l'autonomia de la assemblea APC. D'altres sindicats han mantingut

posicions més equidistants amb el col·lectiu i finalment algun sindicat s'ha desvinculat totalment d'aquesta lluita.

LI - La solidaritat de les companyes i companys dels serveis socials de l'IMSS de l'Ajuntament de Barcelona?

APC's - En general hem sentit un suport proper i càlid per part de les companyes de Serveis Socials. Quan hem necessitat el seu suport explícit en accions concretes, presencials i a través de les xarxes socials, hem obtingut la seva col·laboració majoritària i contundent (carta de suport dels CSS, realització d'un calendari, etc).

LI - Ens podeu explicar els compromisos adquirits per l'administració municipal fins al moment?

APC's - La regidora de l'Àrea de Drets Socials es va mostrar públicament favorable a la internalització del servei en les jornades Impulsem dels Serveis Socials l'any 2017. Al maig d'aquell mateix any vam fer-li arribar un manifest amb arguments a favor de la municipalització del servei. Aquest fet va propiciar un seguit de trobades amb tècnics i polítics de l'Àrea de Drets Socials (el gerent de l'Àrea i el, Director d'Acció Social i Gerent

de l'IMSS) per iniciar converses informals sobre el procés d'internalització. Al llarg d'aquestes trobades sempre van mostrar total predisposició a la internalització del servei, però sempre hi havia algun argument que impedia la subrogació immediata. Finalment a l'octubre de 2018 ens varen proposar, unilateralment, la data d'1 de gener de 2020 per a la internalització. Fet que va paralitzar de cop tota la negociació. Al mes de maig de 2019, coincidint amb la campanya a les Eleccions a l'Ajuntament d Barcelona, vam aconseguir el compromís signat de la candidata a regidora de l'Àrea de Drets Socials per BCN en Comú d'internalitzar el servei i que es fes efectiu en comissió de govern aquell mateix mes.

LI - I sobre la situació actual concreta?

APC's - Va arribar l'1 de gener de 2020 i van al·legar que no havien tingut temps per enllestir tots els tràmits i van proposar la data de l'1 d'abril d'aquell mateix any. El procés, que va quedar interromput per la pandèmia de la Covid19, es va tornar a emprendre al juny amb el compromís de nou per part de l'IMSS que en el darrer trimestre de 2020 les treballadores del servei APC

seríem finalment subrogades. Tot i que finalment es va aprovar l'expedient d'internalització i estava prevista la seva internalització a 1 de gener de 2021, un sindicat va presentar al·legacions al document. A dia d'avui a gener el procés està de nou paralitzat.

LI - Quina és la vostra opinió sobre dels diferents moviments i organitzacions que estem lluitant pels serveis 100% públics?

APC's - L'Assemblea APC des de l'inici de la seva lluita s'ha solidaritzat de forma activa amb la resta de serveis bàsics externalitzats de caràcter essencial i especialitzat, que afecten a col·lectius vulnerables (Infància, Família, Violència masclista...) tals com el, CMAU-VM, o el SAD. Alhora compartim els principis en relació a la recuperació dels serveis públics com un exercici de democratització, d'eficàcia i transparència, que genera una ocupació de qualitat i unes condicions i drets laborals dignes. Ens identifiquem plenament amb els valors de la plataforma Municipalitzem, perquè entenem que formem part de la mateixa lluita per uns serveis públics i de qualitat.

Entrevista de Marga Olalla

7 ANYS TARAJAL

MEMÒRIA, VIDA I DRETS

BADALONA, Platja del coco

6 de febrer a les 12h

Organitza:
Stop Mare Mortum Badalona,
Badalona Acull, Tanquem els CIE,
Caravana Obrim Fronteres, entre
altres.

Participen persones afectades pels
incendis de les naus de Gorg

#Tarajal2021

Homenatge als migrants assassinats a El Tarajal

A 7 anys de la mort de 15 immigrants en El Tarajal a mans de l'acció policial. En diferents punts de l'estat i Catalunya, es van realitzar actes -fins i tot amb l'ordre judicial de prohibició, per «estar en període electoral» -. A Badalona, es va realitzar igualment, l'homenatge amb el suport de diverses entitats, entre les quals Immigrants de LI, va donar suport i va estar present.

Guillermo Schelling

Treballadors substituïts per *bots*!!

Axa està substituint treballadores per bots. CGT ha convocat vaga, i en el piquet de la mateixa, entrevistem al Jesús i el Raúl, companys de CGT, d'Axa.

Lluita Internacionalista: Ens agradaria que ens expliqués com està anant la vaga, com ha començat el conflicte, el seguiment i els moviments de l'empresa.

Raúl: Nosaltres treballem a l'Axa Partner a Barcelona, al Departament de Llar i Legal. Estem a Madrid i a Barcelona, on som molts treballadors, uns 180 afectats. I bé, els directius d'AXA París han decidit que han d'acomiar 54 persones. Nosaltres som d'un departament on la pandèmia no ha afectat, fins i tot ens ha donat molta més feina. Penseu que a causa del confinament les persones són a casa, s'han quedat sense feina, amb problemes econòmics i han fet ús de l'assegurança de la llar; que és el Departament en qüestió. Nosaltres hem tingut moltíssim volum de treball pel que no entenem per què han fet l'ERO.

Vam començar com a secció sindical, no vam dubtar en cap moment en lluitar, independentment que a la taula negociadora no estiguéssim

inclosos. Ens vam moure en les xarxes socials, hem convocat aturades el dia de la vaga, per les quals estem molt satisfets. Llitem per les 54 famílies que estem afectades, de les quals a Barcelona són més de trenta.

Axa és una gran empresa a nivell mundial. Treballem per a moltes companyies, com ara Segur Caixa, Santander, ... Per la nostra part farem tot el possible i animem a tothom, de totes les empreses, de tots els sectors a que lluitin, que llitem units, i que sobre tot pensin en les 54 famílies, en les seves criatures...

Ll: Quin és l'argument que utilitzen per justificar el suposat ERO?

Jesús: Inicialment indiquen que és una qüestió d'organització de l'empresa. Diuen que s'està aplicant un ERO amb un seguit de motius, però el que realment estan fent és substituir persones per màquines.

Raúl: Sí, al final som empleats, som persones. La gent vol parlar amb persones, no amb robots. Però ens estan substituint per màquines i acabarem trucant, teclejant i marcant números. I la tecnologia, avui en dia, ja sabem tots com funciona, s'utilitza contra els

treballadors. Un exemple és el que hem viscut a la CGT del Metro de Barcelona. A la CGT de Catalunya hi ha moltes experiències relacionades. Jo he sigut testimoni de la realitat viscuda al Metro de Barcelona on hi ha hagut empleats substituïts per màquines i el metro finalment funcionava sense conductor. És exactament això el que volen fer a nivell laboral en els serveis de l'assegurança.

Ll: Alguna crida a la solidaritat que es pot fer per donar-vos suport en la lluita?

Jesús: Doncs sí! Fem una crida a que ens ajudin a difondre, per xarxes sobretot. Estem en plena pandèmia, ens ajuden molt les xarxes. Que truquin a l'assegurança, que reclamin, que facin tot el possible per ajudar-nos. Com? Doncs tan senzill com fer una trucada a l'assegurança, al servei d'assistència de sinistres de la llar (Molt important). Que truquin a companyies de l'assegurança com Santander, assegurances Caixa, AXA, Mussap. Qualsevol persona que truqui a l'assegurança, independentment de si treballem amb ells o no, ens ajudaran perquè al final som AXA però Telemàrqueting n'hi ha molt ... així que truquin i diguin «No a l'ERO!». Avui som nosaltres, però demà poden ser ells. I que no dubtin que estarem amb el sector, on calgui, independentment del que passi aquí.

Ll: Moltes gràcies! I esperem que la lluita surti bé. Com Lluita Internacionalista estarem a la vostra disposició.

Entrevista David Orta

Radio Contrabanda. Mitjans per treballadors i treballadores en defensa de la llibertat d'expressió.

Solucions reals ara mateix!

Aquest any 2021 Radio Contrabanda FM celebra 30 anys d'emissió lliure a les ones radiofòniques. Sonen al 91.4 de la FM a Barcelona i arreu per internet a

www.contrabandafm.org. Des de 1991 el col·lectiu ha ocupat diverses freqüències de la FM a la ciutat de Barcelona, començant a la 91.0 FM, desplaçant-se a la 91.3FM anys més tard i establint-se finalment a la 91.4 FM, sempre lluitant per un dret fonamental com és la llibertat d'expressió, sempre sense publicitat i trampejant dificultats econòmiques, pirates comercials i la falta de mitjans i equipaments públics a casa nostra.

Radio Contrabanda FM és una organització on militen diversos col·lectius amb l'objectiu de fer ràdio de manera lliure, autorganitzada i amb presència als barris i a la comunitat més propera, però sempre amb una clara vocació internacionalista.

Ja al 1994 és firma el Manifest de les Ràdios Lliures de Catalunya amb la denuncia de la situació de precarietat a la que estan sotmeses aquestes ràdios i l'absència d'un marc legal que eviti l'arbitrarietat.

A partir del 2004 les administracions inicien un procés de suposada regularització de les freqüències d'emissió i en vista d'aquesta reorganització dels elements del capital, s'inicia un procés per reforçar les relacions entre els mitjans lliures amb la voluntat de presentar un front comú.

El dissabte 19 de desembre de 2020 Radio Contrabanda FM s'ha vist obligada a aturar temporalment l'emissió en FM davant l'amenaça de segrest dels seus equips i sense alter-

nativa per part de les institucions públiques.

En resposta a les denúncies de l'Associació Catalana de Ràdio (ACR), entitat que aglutina totes les cadenes i emissores comercials privades que funcionen a Catalunya, al 2018 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va dictar sentència i l'Ajuntament de Barcelona la va començar a aplicar el dia 12 de gener de 2021. Aquesta sentència engloba diversos interessos. Per una banda, s'aprofita per tirar endavant amb l'execució del pla urbanístic dels Tres Turons, que afecta els barris del nord de Barcelona, tot i l'oposició de veïns i veïnes. Mentre que per l'altra s'igualava en el tractament a ràdios pirates comercials, activitat de les quals propicia la denuncia, i als mitjans de comunicació lliures i autogestionats com és el cas de Radio Contrabanda FM.

Amb l'excusa de l'emergència

sanitària de la COVID-19, l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i l'Estat espanyol reforcen les actuacions en matèria de civisme i seguretat pública. És a dir, deixen en espera les necessitats dels treballadors i treballadores mentre responen amb l'Estat d'alarma i cada cop més repressió. A més a més de les limitacions en els espais de reunió i participació per les mesures de distanciament social, ataquen directa i constantment la pròpia supervivència de la classe obrera i cedeixen davant d'interessos privats. No hi ha temps per proposar alternatives però en sobra per seguir amb els desallotjaments, ja siguin d'antenes o de persones en situació de precarietat. Cap polític expropia a la banca però no hi ha cap problema amb privatitzar l'espai públic.

Davant l'estat actual de precarietat del sector cultural i la falta de voluntat política per part de les diferents Administracions Públiques des del col·lectiu Contrabanda s'ha començat una campanya per denunciar al desemparament al que s'aboca a les persones organitzades a Barcelona i les mesures insuficients i absolutament limitades que les diferents Administracions Públiques posen al servei de treballadors i treballadores en matèria de comunicació. Sense

acceptar cap de les alternatives proposades per emetre per la FM, la proposta que s'articula des de l'Ajuntament és entrar a formar part de la Xarxa de Ràdios Comunitàries que tan sols emet per internet. Una solució totalment insuficient i que evidencia al servei de qui treballen les institucions, ja que no s'incideix en mantenir la freqüència a les ones radiofòniques ni per Radio Contrabanda FM ni per ningú. La qüestió fonamental és que només responen a l'objectiu de vendre les freqüències al millor postor sense reservar-ne cap per el desenvolupament cultural lliure i autogestionat i també en detriment del sector públic.

La reivindicació recull el treball d'anys d'involucrar-se en la lluita política als carrers, però també mitjançant les institucions, com per exemple en la participació al procés de modificació de la Llei de la Comunicació Audiovisual a Catalunya i davant l'aprovació del 23 de juliol de la Memòria Preliminar de l'Avantprojecte de Llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la Comunicació Audiovisual de Catalunya. Tant per tant segueixen defensant:

- El reconeixement de la tasca dels Mitjans de Comunicació Lliures i sense ànim de lucre, fent possible un procediment d'accés a llicències d'emissió i garantint un espai a l'espectre radioelèctric per aquestes iniciatives.

- Assegurar almenys un 33% de l'espectre radiofònic per a les emissions de les Ràdios Lliures i autogestionades.

- La reserva de freqüències, a partir d'un estudi tècnic del Col·legi Oficial d'Enginyers de Telecomunicacions, que en faci una planificació en funció dels espais disponibles i l'orografia.

- Que es pugui fer ús d'espais públics, com a mínim per ubicar les antenes i transmissors dels mitjans de comunicació no comercials.

- Que s'atorguin llicències habilitats gratuïtes com a deute històric.

- Que no es tramitin nous expedients, sancions o multes per part de l'Ajuntament de Barcelona i resta d'Administracions Públiques, ja que sempre s'ha treballat per la resolució d'una situació que no han sabut, per incompetència o inacció, solucionar.

La demanda particular de Contrabanda FM es fa extensible a molts altres mitjans de comunicació lliures i comunitaris de Catalunya, de l'Estat espanyol i del món, alhora que sumen en el front comú en defensa dels serveis públics gratuïts i de qualitat, la llibertat d'expressió i l'organització col·lectiva en el treball.

Des de Lluita Internacionalista compartim la necessitat de millorar els mitjans de comunicació lliures i autogestionats, tant des de la nostra participació radiofònica com des del suport polític. Saludem als camarades contrabandistes que treballen amb la Radio Contrabanda FM dia a dia i ens adherim al manifest en defensa de la FM comunitària.

Isarn Pardes Fuses

Llibertat Hasél!

Pablo Hasél entrant a la presó per cantar contra la monarquia, la mateixa setmana que Rodrigo Rato surt en llibertat condicional després de ser condemnat per «apropiació indeguda» amb les targetes black. Una imatge nítida de la justícia monàrquica. Empresonen un raper per injúries a la corona, per denunciar el crim organitzat dels Borbons, i tot i que s'acumulen moltes proves, no s'investiga la corrupció de la monarquia.

La condemna a Hasél, com abans a Valtònich, fan de l'estat espanyol pioner a Europa en la censura de músics per les seves cançons. Una censura que no s'aplica quan unitats de l'exèrcit glorifiquen la Divisió Azul que va combatre al costat dels nazis, ni quan vanaglorien la dictadura de Franco.

La resposta a l'empresonament de Hasél ha estat important. Una declaració signada per més de 200 artistes adverteix: «*som conscients de que, si deixem que Pablo sigui empresonat, demà poden anar per qualsevol de nosaltres, així fins fer callar qualsevol sospir dissident*».

I també la immediata resposta de la joventut al carrer, amb manifestacions a més de 50 localitats catalanes, que han estat les més massives des de l'estat d'alarma. Hi ha massa ràbia acumulada, massa impotència davant la injustícia que ha de sortir, per molt que l'estat augmenti la repressió. Les mobilitzacions s'han estès a arreu de l'estat, on la resposta també ha estat la repressió. La Plataforma Llibertat Hasél ha fet una crida a organitzar la lluita amb assemblees obertes als barris.

Tampoc oblidem que, qui va detenir Pablo Hasél i qui ha provocat la repressió han estat els Mossos d'Esquadra, i s'han tornat a disparar bales de foam. Una altra noia ha perdut un ull en la protesta.. El Govern en funcions d'ERC i JXC s'ha limitat a obrir una investigació interna! Dissolució de la Brimo!!

**Llibertat immediata i sense càrrecs detingudes
Llibertat Pablo Hasél
Amnistia per tots els i les represaliades per la
justícia monàrquica.**

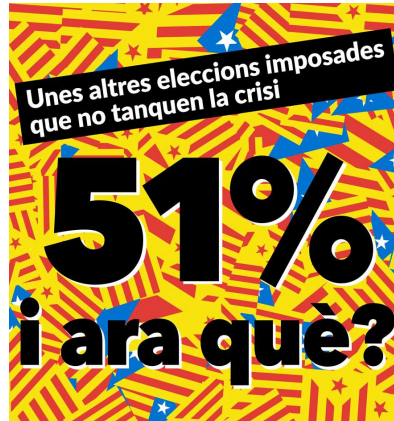
Autonòmiques catalanes. Resultats del 14F:

Majoria de l'independentisme i crisi a la dreta. I ara què?

Majoria independentista. Rècord d'abstenció. Illa guanya. ERC pren el timó. Creix la polarització. La dreta s'enfonsa i Vox irromp al Parlament. Les eleccions de la pandèmia deixen molts titulars, però no han servit pel que el PSOE i el règim amb els seus jutges pretenien: trobar una sortida a la crisi que ha obert al règim del 78 la reivindicació nacional catalana. L'endemà de les eleccions, la maquinària repressiva de l'estat es tornava a activar: el recurs de la fiscalia contra el tercer grau de les preses i presos polítics catalans, l'empresonament de Hasél i les bales de foam dels mossos a les manifestacions pel seu alliberament.

Si sempre diem que les eleccions són un reflex distorsionat de la lluita de classes, de la situació al carrer, en aquest cas la distorsió ha estat doble, per la ingerència dels jutges, que fan forçar la data en aquest context extraordinari de pandèmia, repressió i desmobilització.

Si el pla del PSOE era debilitar l'independentisme, la jugada no li ha sortit bé. Una candidatura unionista primera a les eleccions, un debilitament de l'independentisme i una presidència de la Generalitat a mans d'ERC, donaven ales al pacte PSOE-ERC, que Podemos-Comuns també veu amb bons ulls: el canvi de presos per una estabilització de l'autonomia que deixi a la paperera dels records l'1, el 3 d'octubre i la proclamació de la república catalana. Però l'efecte Illa s'ha quedat a mig camí perquè tot i

que el PSC ha sigut el partit més votat a Catalunya – i ERC que ja li dona suport a Madrid-governarà la Generalitat, l'independentisme no s'afebleix. ERC havia de ser la crossa del PSOE a Madrid i els Comuns facilitar-li la governabilitat a Catalunya, com va fer en els darrers pressupostos. Igual que ERC ha fet costat a Colau a l'Ajuntament de Barcelona. Però amb una majoria de vots i d'escons independentistes aquest escenari es complica.

El resultat del 14-F està marcat, doncs per aquests cinc elements:

1. La majoria independentista.

Els vots independentistes superen el 51%, per primera vegada i també aconseguixen un nou creixement en escons (74) la qual cosa segueix reduint l'espai polític dels partits del 155 i allunya l'estabilització del règim. ERC treu el millor resultat en dècades en escons tot i que

baixa 337.000 vots del 2017, quan en tenia gairebé un milió. Per primer cop ERC guanya a la seva pugna amb JxCat i es converteix en la primera força de l'independentisme. Malgrat la pèrdua de presidència de la Generalitat, un cop més, Puigdemont aguanta. JxCat tenia un milió de vots i es queda en 560.000. Els 76.000 vots del PdeCAT haurien estat suficients per fer que Junts es mantingués com la primera força de l'independentisme, però Mas ha hagut de fer un nou pas al costat i queda fora del Parlament. No és un tema menor: la burgesia catalana perd un dels seus baluards més experimentat i millor relacionat amb les elits financeres. Probablement s'unirà – amb el PNC de Marta Pascal- a la llista de cadàvers polítics de la burgesia que deixa el Procés: CiU, UDC, CDC. Que Mas no parés de recordar durant la campanya que la CUP el va obligar a fer el primer pas al costat ha estat una bona propaganda per la CUP-G.

2.- Una abstenció històrica.

Gairebé la meitat dels 5.368.881 catalans/es amb dret es van abstenir. Una participació del 53,56%, 25 punts menys que les darreres, que amb el 79%, van ser rècord de participació. Participació una mica inferior a les gallegues (58'88%) i les basques (54'57%). Però altres eleccions s'han fet sota pandèmia, i, amb una forta motivació política, han donat participacions històriques, com ha passat als Estats Units.

Perquè no hi havia aquesta forta motivació a les eleccions del 14-F que sí que hi va ser el desembre del 17? Hi ha un conjunt d'explicacions que van més enllà de la situació epidemiològica: cansament i rebuig de l'independentisme fart que es vulgui tapar la manca d'un pla polític amb els enfrontaments entre ERC i JxCat al Govern. Rebuig al desastre de la gestió de la crisi sanitària, del Govern central i de l'autonòmic i a la manca de respostes concretes davant la gravíssima situació econòmica que pateix una majoria treballadora. I per acabar, la ràbia per la ingerència dels jutges. El més castigat per l'abstenció ha sigut el bloc unionistes, per això el seu retrocés en còmput global i en escons. Una dada complementària de la gent emprenyada és l'augment substancial del vot nul, que es multiplica quasi per tres respecte del 2017, fins a 43.000.

3.- L'efecte Illa, a mitges: no «es passa pàgina».

Illa ha guanyat les eleccions. Obté 33 diputats/des, 652.000 vots, 46.000 vots més que les anteriors. Si habitualment un augment de l'abstenció feia retrocedir el PSC-PSOE, aquest cop no ha estat així per l'operatiu d'Estat que envoltava la candidatura d'Illa. Els jutges van fer la seva feina: no només provocar les eleccions (amb la inhabilitació de Torra) sinó que les van posar en el moment més beneficiós per a Illa. Iceta va fer la seva part deixant-li pas a canvi d'un ministeri. Presentat com el vot útil de l'unionisme, Illa ha escombrat a Ciutadans.

Pedro Sánchez s'havia jugat molt amb l'operació Illa, una maniobra d'estat. Illa guanya les eleccions, primer objectiu aconseguit. ERC desplaça a JxCat, i aplanar el camí pel pacte PSOE-ERC: «mesa de diàleg» i presos/es a canvi d'estabilització autonomista. Però no aconsegueix ni amb la repressió, ni amb la confusió i divisió entre ERC i JxCat que desmoralitzen el moviment popular per la república catalana, que l'independentisme reculi. Illa insistia amb el diàleg un i altre cop, però immediatament després de les eleccions, tornem a la realitat: la maquinària repressiva es torna a posar en marxa.

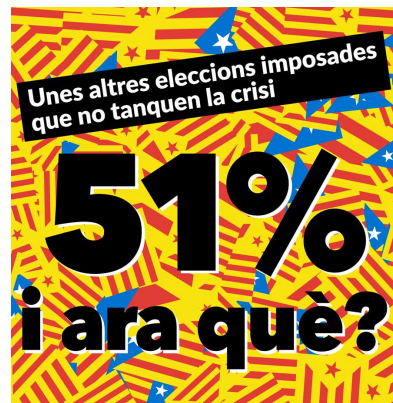
Els resultats a Catalunya reforcen Sánchez dins el PSOE. Fins i tot allunyen el govern tripartit de dretes de La Moncloa, doncs PP i Ciutadans ara han de digerir la patacada electoral. Però aquests moviments són de curta durada i no resolen cap dels problemes de fons: ni la pandèmia associada a la gravíssima crisi capitalista, la no menys greu crisi de règim, ni tampoc l'encaix de Catalunya.

4.- Polarització de la dreta i enfonsament de Ciutadans i PP.

Amb 215.000 i 11 diputats Vox es converteix en el principal referent espanyolista. L'efecte de la polarització social ha afectat a dreta i esquerra, és el reflex d'una situació cada cop més desesperada per a molts que busquen altres respostes als seus problemes, cansats dels de sempre. VOX, amb el seu discurs franquista, anticatalà, racista, masclista, nacional catòlic... assenyala els culpables de tots els mals: catalans, immigrants, feministes, musulmans... i és el partit que més clarament s'enfronta als governs establerts, central i català, que gestionen la misèria. [Veure requadre]

Ciutadans: pel camí de l'UPyD de Rosa Díaz. El pitjor daltabaix en unes eleccions

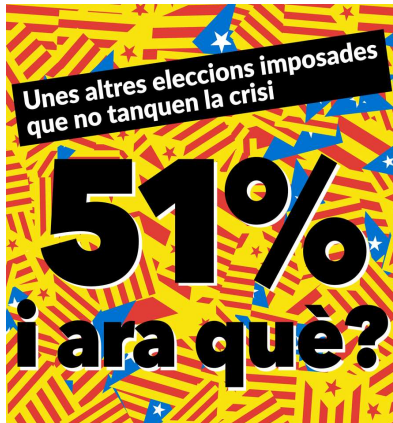
catalanes l'ha tingut C's, que es queda amb 6 dels 36 escons que tenia i poc més del 10% dels vots que va tenir fa tres

anys, quan va guanyar les eleccions. Alguns dels seus responsables ja van abandonar el vaixell que s'enfonsava (com la seva portaveu Lorena Roldar que fugia al PP), i n'hi haurà més. El seu discurs clarament de dretes, proper al PP, ha foragitat una part important de seu votant del cinturó industrial, que pot no sentir-se catalanista, però que rebutja la dreta, i ha tornat al PSC-PSOE. Una altra part l'ha perdut a mans de Vox, que per ser centralista, ho fa sense complexos. El resultat catastròfic de C's a la terra on es va crear, tindrà conseqüències estatals, perquè són un seguit de desfetes: generals novembre 2019 de 57 a 10, dimissió de Rivera; pèrdua de la meitat dels vots a la coalició amb PP a les basques. Un nou zero a les galegues...

El PP obté els pitjors resultats de la seva història a Catalunya. El PP a Catalunya passa de 185.000 i es queda en 109.000 vots i perd un diputat quedant-ne 3. Però el nou revés apunta directament Casado, que és qui ha imposat el biaix aznarista. No és casual que Casado, de la mà d'Ayuso, s'aboquessin a la campanya catalana. És el segon desastre consecutiu de Casado, després de les basques. Aguanta Feijó des de Galícia, però encapçala un front de barons del PP anti Casado-Ayuso i l'aznarisme. Les conseqüències poden provocar un terratrèmol en un PP fustigat a més pels escàndols de

corrupció en els casos Bárcenas i caixa B, Gurtel, Villarejo... Una refundació a l'estil de la de Convergència?

5.- Els Comuns en terra de ningú.

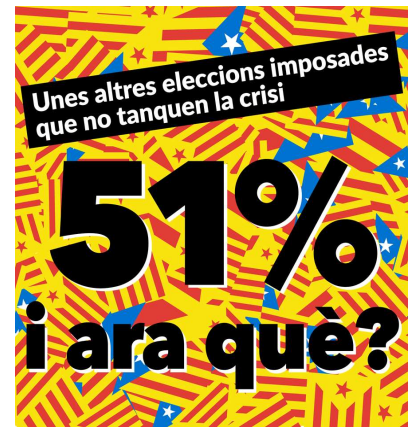
Amb els precedents debacles de Podemos a les eleccions basques i gallegues, els Comuns donen per bo repetir els i les 8 diputats/des encara que es deixen el 40% dels vots que van tenir fa tres anys (de 326.000 a 194.000vots). Es repeteix però el mateix esquema. Resultats que permeten treure pit al PSOE, són mals resultats per Podemos, quan

comparteixen govern central. I la lògica és que al PSOE ja se li esperen les polítiques econòmiques neoliberals, el centralis-me monàrquic..., però de Podemos molta gent no ho esperava.

El debilitament progressiu de Comuns, no afluixa. A les dimissions d'Albano, va seguir la del Xavier Domènech, Alamany, Nuet... L'estructura, com ja va passar a l'ajuntament de Barcelona, va sent ocupada pels i per les militants d'una ex-ICV que es va dissoldre el juliol del 2019, amb un concurs de creditors i un deute de 9 milions d'euros. Juntament amb l'aparell de CCOO. El nou successor del nefast Joan Coscubiela és ara Joan Carles Gallego, que anava 2 de candidatura per Barcelona.

I ara què?

El govern més probable és el d'ERC amb JxCat, ara amb Aragonés president, però això requereix el suport de la CUP-G, i tornem al presing CUP. Encara que Aragonés no aconsegueixi lligar en curt la CUP-G en el govern o amb un

pacte de legislatura, necessita com a mínim l'abstenció per permetre fer efectiu el Govern amb majoria simple en segona votació. Els Comuns, que en el marc del pacte ERC-PSOE ha estat disposat a donar una mà com els darrers pressupostos, no vol entrar o donar suport a un govern d'ERC amb JuntsXCat.

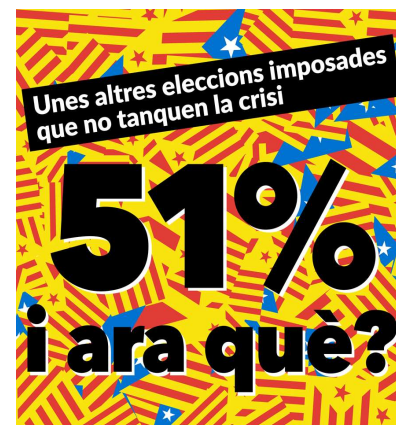
Però hi ha un debat de fons a la coalició, amb les bases de la CUP que s'han posicionat clarament per la independència de classe, en la línia dels 12 punts acordats per les organitzacions de la CUP-G. El segon obstacle és que ERC ha de fer passar el pacte amb el PSOE: presos/es per estabi-

Polarització a la dreta: el vot Vox

La crisi polaritza els resultats, i en un pol fa créixer la ultradreta de Vox, que repeteix a nius de vot que ja va tenir a les generals del 10N de 2019, quan va treure 240.000 vots (4,8% per alta participació). Entren com a 4a força, amb 11 diputats –rendibilitzant l' abstenció-, 217.883 vots (el 7,69%), i fan el *sorpasso* al PP -amb el doble de vots i percentatge- i a Ciutadans.

Com a força del règim, obté amplis percentatges a zones on voten casernes militars o de guàrdia civil, així com les d'alt poder adquisitiu: Sant Andreu de la Barca (13,10%, caserna guàrdia civil), Sant Climent Sasebes (20,25%, regiment

d'infanteria «Arapiles»), barri del Secà de Sant Pere de Lleida (guàrdia civil)... A Pedralbes, on es suma la caserna del Bruc i l'alt nivell econòmic del barri, treuen un 17,7% encara que en

el districte de Sarrià-Sant Gervasi quedín a un 11,3%; també a Les Corts tenen prop d'un 9%: moltes mobilitzacions ultradretanes surten de la PI. Artós a Les Corts, però és a Sant Gervasi, en el club Empel, on té el punt de trobada l'espectre ultradretà.

També recull el vot i la implantació feixista anterior, fos de Plataforma per Catalunya, dels violents GDRs o els grups neonazis com MSR que han perpetrat agressions a migrants. Així, Pont de Vilomara (13%) al Bages, o zones de Mataró.

A part de la Vall d'Aran (14,5%), més de 200.000 vots

lització de l'autonomia, en un marc de política repressiva creixent (veurem qui serà el nou conseller d'Interior) i amb un moviment independentista que no està mobilitzat, però tampoc liquidat. Seguir amb la paràlisi i els enfrontaments amb els seus socis no deixa de ser una forma de tancar la impotència, però també suposa un fort desgast.

Sánchez respira una mica més tranquil, fa callar les crítiques dins del PSOE, i mentre PP i C's es llepen les ferides s'allunyen de fer ombra al govern de Madrid. Vox creix, però encara està lluny. I els problemes continuen agreujant-se: la pandèmia, la crisi econòmica, el deteriorament de la monarquia, la corrupció a l'estat... però qui dies passa anys empeny.

A la classe obrera i el poble ens queda seguir posant tots els esforços en recuperar la mobilització per fer front la dramàtica situació que estem vivint i en construir una alternativa que de debò respongui a la crisi econòmica i democràtica, de ruptura amb la Monarquia en defensa del dret d'autodeterminació dels pobles, i de ruptura amb el capitalisme, per un pla obrer d'indignàcia.

LI

de Vox estan a l'àrea Metropolitana de Barcelona, on repeteixen el resultat de 2019 i en la majoria dels casos, augmentant en percentatge, encara que no en vots. Així són 4rts al Baix Llobregat amb un 9,3%, o al Vallès Occidental amb un 8,8%. També en ciutats de més de 10.000 habitants rondan o superen el 10% (Badalona, L'Hospitalet, Terrassa o El Prat per sobre del 9%; Rubí, Barberà, o Sta. Perpètua amb quasi 11%; Tarragona, el 12), són 3a força en vint localitats i segona a Badia, que amb una taxa d'atur de quasi el 25%, els dona un 14,4%.

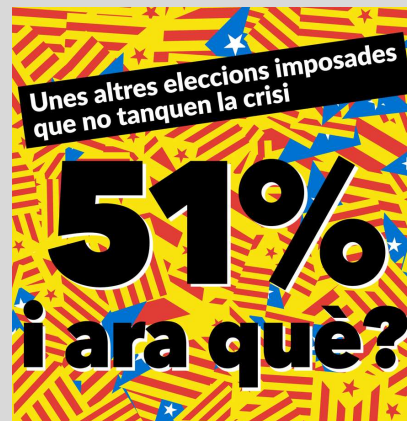
Un altre niu de vots, el té al Baix Penedès –comarca amb més atur de Catalunya, amb quasi el 20%- (11,1% vots) i a la costa -amb feina turística

El vot CUP-G: polarització per l'esquerra

El resultat de la CUP-G és bo però relatiu: és una expressió de la polarització per l'esquerra, però amb moltes debilitats per contraposar-se a la de la dreta amb Vox. Té un salt important en nombre de diputades perquè l'abstenció fa pujar el percentatge fins el 6'68% i passa de 4 a 9 diputats/ades. Però la CUP-G perd vots i passa dels 195.000 als 189.000: en proporció, molt menys que d'altres, però difícil de justificar amb la pandèmia quan tot indicava que els nostres votants tradicionals eren un vot estable, més lligat ideològicament.

La pèrdua està en la circumscripció de Barcelona (-10.104), en part recuperats a Girona (3.129) i en menor mesura a Tarragona (1.120). La pèrdua de Lleida és molt petita (320).

La coalició amb Guanyem, amb la dissolució del programa que ha comportat al llarg de la campanya, no obté rèdits. A lloc emblemàtics com Badalona, amb la exalcaldessa Dolors Sabater de cap de llista, és la vuitena formació en nombre de vots (en treu 142 més que a 2017 i no rendibilitza gens la pèrdua de 5.000 vots d'EC-Podem), i queda amb un 5'49%, per sota de la mitjana de Barcelona (6,3%). També queden per sota de la mitjana de la circumscripció, amb 6,09%, Cerdanyola –perdent 95 vots-, on el seu alcalde, Carles Escolà, anava de 6 per Barcelona; o Ripollet que en perd 170...

La pèrdua de vot es concentra a Barcelona ciutat (-5.469, perdent a tots els districtes, des de Sants-Montjuïc; Sant Martí, Eixample, Gràcia...) i àrea metropolitana: la resta del Barcelonès (només a L'H, 917), el Baix Llobregat i el Vallès Occidental, perden cadascú entre 1500-1800. És a dir, el discurs de que estàvem disposades a governar amb ERC, o JxC, ens ha fet retrocedir en implantació en aquells llocs més colpejats per la crisi.

La CUP-G esta davant la cruïlla: utilitzar els 9 diputats/des per ser l'ala esquerra d'un nou govern neoliberal i autonomista d'ERC i JXC, avalant el pacte ERC-PSOE o construir-se com l'alternativa d'esquerreres que necessiten l'independentisme i les classes populars castigades brutalment per la crisi econòmica capitalista. És també l'única manera d'aturar l'avenç de Vox als barris obrers i populars. Aquesta és la nostra opció.

estacional i molt d'atur, ara incrementat amb la crisi del covid. Així Salou amb un 18,4% (ja venia d'un 13,9% a 2019), Cambrils, 13,1%, Vila-Seca, 19,3%, Roses, 15,6%...

I si afinem més, el discurs identitari espanyolista, anticatalà, masclista i xenòfob de Vox, fa peu en els barris més empobrits: els de Can Ribalaigua, Mas Vila i Can Carbó, de Lloret de Mar (12,7% en el municipi); el de Cerdanyola a Mata-ró; el de Bonavista a Tarragona -on ja va obtenir el 20% a 2019-; el de Vilarroja a Girona (20,5%) malgrat a la ciutat és tot just un 6,1%. A Barcelona ciutat obté el 7,14%, però a Nou Barris queden 4rts amb un 9,44% (2a força a Torre Baró, 18,5%, i a Ciutat Meridiana, 12%, una mica menys que a Trinitat Vella) i a la Marina del Prat Vermell, arriben al 13,6%.

Aturar l'avenç de Vox en els barris populars passa per impulsar la mobilització contra les polítiques que els empobreixen i construir una alternativa per l'esquerra a la molta desesperació que viuen la classe obrera i les classes populars, i que en els propers anys s'agreuja.

A propòsit de les crides a l'abstenció i vot nul

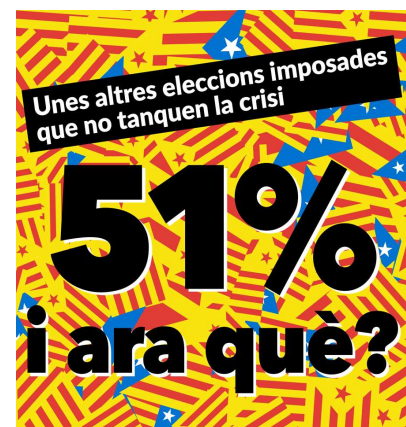
L'abstenció (43,6%) i el vot nul (40.000) de rècord en aquestes eleccions tenen una lectura més enllà de la pandèmia i reflecteixen un desgast o rebuig al sistema i als partits, que barreja motius diversos. Però una cosa és la lectura que en fem i l'altre que des de l'esquerra revolucionària s'impulsin. La tradició del marxisme - a diferència de l'anarquisme- sempre havia estat que aprofitàvem tots els espais de la lluita política, també la lluita electoral per avançar en la lluita social i la construcció del partit revolucionari. Podem participar presentant candidats, o donant suport crític a opcions que poden ser expressió de la lluita de masses. I, quan el marc de la democràcia burgesa pot ser desbordat, ens plantejem el boicot, però sempre com una acció col·lectiva i organitzada, no com una crida individual a no anar a votar. Per exemple, vam defensar aquesta opció davant la convocatòria d'eleccions amb el 155 del desembre del 2017, però aleshores cap força significativa la va fer seva. L'independentisme hauria pogut cridar al boicot a les eleccions imposades pel 155 però no ho va fer i van contribuir a la desmobilització i a fer que el moviment de l'1 i el 3 d'octubre comencés l'aterratge autonomista.

En el nostre article sobre els 12 punts de LI 170¹ lamentaven que partits polítics com CRT² o CR no entressin o mantinguessin la batalla dins l'única opció³ que hi havia a les eleccions d'avançar en un reagrupament de l'esquerra per la doble ruptura -amb el règim i amb el capitalisme- que era CUP-Guanyem. Hi havia un acord polític en aquest sentit (els 12 punts) i per això vam donar suport a la candidatura i de fet les bases de la CUP es van rebel·lar contra el «gir a la moderació» impulsat per la direcció en la campanya. La batalla estava oberta. També havíem defensat públicament l'ampliació de l'acord a forces com Anticapitalistes, que esperem que en el futur sigui possible.

Per això és difícil d'entendre que la CRT no cridés a votar críticament la candidatura de la CUP-G, i enlloc d'això apostés pel vot nul o l'abstenció. ¿Pel

CRT en aquestes eleccions no hi havia cap possibilitat d'expressar el vot d'una esquerra de ruptura, ni cercar una millor correlació de forces...? Totes les candidatures eren iguals? El millor era quedar-se a casa? O la proposta difosa del vot nul? Pensem que és una política sectària. I més encara quan pensem que el centre no és el problema electoral sinó el diàleg amb els centenars de militants amb qui volem construir una alternativa revolucionària.

Massa sovint la posició del CRT és la d'esperar els esdeveniments i de no participar en els processos perquè poden acabar malament. Parlen molt d'unitat, però no han participat en cap dels blocs polítics electorals que han cercat aquesta aproximació, des de fa dècades. Nosaltres entenem que la política revolucionària es fa des de la implicació, amb totes les dificultats que acostumem a afrontar. Per això LI va ser present a *Iniciativa Internacionalista* a les europees de 2009, *Des de Baix* al Parlament de Catalunya 2010, o amb les diverses candidatures amb la CUP des de 2012: *CUP-AE*, *CUP-CC*, *CUP-PR* i ara a *CUP-G*.

Notes:

¹ Articles a LI 170: «La CUP a la cruïlla» i «Acord polític per la confluència».

² CRT Corrent Revolucionària de Treballadors i CR. Corrent Roig.

³ LI vam reunir-nos amb Anticapitalistes per si estaven disposats a reeditar un *Des de Baix 2*, amb una resposta negativa.

Barcelona: 1 any de lluita i l'escola Can Clos no es tanca

«*Si tancaven l'escola deixaven morir el barri de Can Clos*»

Entrevistem Mónica González, Noemí Castaño i Laura Martínez de l'AMPA de l'escola Can Clos, que després d'un any de lluita han aconseguit aturar el tancament de l'escola d'aquest barri treballador de Barcelona.

Lluita Internacionalista.- Quan us diuen que volen tancar l'escola?

Laura Martínez. - El 25 de febrer de 2020, en una reunió amb la gerent del Consorci. Ens diu que tenim un projecte educatiu punter, que som una comunitat educativa amb molta força, però que l'escola pateix danys estructurals a l'edifici, que té baixa matrícula i han decidit fer una fusió amb l'escola Enric Granados. En una altra reunió, el conseller de districte Sants-Montjuïc ens diu que dona suport a la fusió. Li vam respondre que era molt qüestionable que un partit que treballa pels drets ens plantegés una decisió unilateral i per motius econòmics.

Noemí Castaño -L'educació no ha de ser rentable. Les deficiències estructurals són perquè no han invertit. Els diem que deixin el despatx i vinguin a conèixer la realitat de l'escola i la funció que fa al barri. Ràtios de 27 no és una educació de qualitat, i menys amb el Covid. Estem per un màxim de 20-22.

Mónica González - El projecte educatiu no es podia mantenir amb la fusió, com no es podia baixar el nostre hort al Passeig de Zona Franca. No era una fusió, era un tancament.

LI: Quina és la vostra reacció?

LM - Primer es va informar en assemblea a les famílies.

MG - He de dir que estic molt orgullosa perquè aquella tar-

da de l'assemblea, per la feina vaig arribar una mica tard i estava ple fins a dalt amb totes les famílies. I van parlar molt bé davant la gerent del Consorci. Aquesta assemblea va ser la base del moviment.

LM -Va haver mestres que van sortir emocionades de com les famílies explicaven que l'escola era molt més que on el seus fills rebien formació, era una part de la família i els agraïen l'esforç.

NC - I ens vam organitzar: entrevistes, ràdio, cartes a tothom. Ens hem unit a altres escoles de Catalunya a la Plataforma *Cap escola es tanca*. Es va constituir la *Plataforma contra el tancament de Can Clos*. Valorem l'escola i el nostre barri, que és petit, estigmatitzat i que no podia perdre el referent educatiu. Si deixes un poble sense escola, el deixes morir... si Can Clos el deixaven sense escola, deixàvem morir el barri.

MG L'AMPA de l'escola Mediterrània, que havien portat una lluita similar, ens va aportar moltes idees.

LI.- I comencen les mobilitzacions?

MG.- La manifestació va ser crucial, amb moltes famílies i gent del barri. La Plataforma havia treballat molt.

NC.- Necessitàvem visibilitat. Uns dies abans havíem empaperat el Consorci. El dia de la manifestació hi havia famílies de quatre generacions d'ex alumnes.

LM - Els diumenges fèiem pancartes. Havíem fet també samarretes vermelles i recollíem signatures. I el dia de la mani tothom anava de vermell. Estava emocionada.

NC - La premsa se'n va fer ressò. No va ser una lluita dura, perquè encara que no és difícil defensar allò que creus, va ser dura.

LM.- El 7 de gener demanàvem reunió al Conseller Bargalló. I el 27 de gener a la reunió, ens informen que no es tancaria l'escola i que l'Ajuntament aportaria un milió i mig per potenciar-la. Vam demanar-ho per escrit. Fins que no vam veure el comunicat de premsa no ens ho vam creure.

MG.- Ha estat una lluita molt dura, principalment per les famílies de l'AMPA. També feia mal que una minoria i l'Associació de Veïns s'hi oposés.

NC.- Hem passat moments difícils, però sempre hi havia un comentari positiu. Qui no lluita segur que no guanya!

MG.- Hem lluitat per l'escola, però mai hem deixat darrera el barri: és una lluita conjunta, l'escola i el barri s'han de donar la mà.

Entrevista:
Josep Lluís del Alcázar

34 aniversari de la mort de Nahuel Moreno

Constructor del partit revolucionari

El 25 de gener de 1987 va morir Nahuel Moreno. Probablement, les noves generacions de militants no coneixen a fons la trajectòria de qui va ser el fundador del nostre corrent històric en la dècada dels anys 40 i el principal dirigent del trotskisme llatinoamericà. Per això, cada any recordem les seves principals aportacions al servei de la construcció del nostre partit i d'una organització socialista revolucionària mundial.

L'assassinat de Lleó Trotsky a les mans d'un agent estalinista, en 1940, i la pèrdua d'importants quadres durant la Segona Guerra Mundial van deixar inconclusa i molt afeblida la tasca fonamental de construir la IV Internacional. El Programa de Transició, un dels grans llegats de Trotsky, no era suficient si no s'aconseguia avançar en una organització independent dels treballadors per a lluitar pels seus interessos.

Amb aquesta comprensió, des de molt jove, Moreno es va sumar a un grup de dirigents internacionalistes per a abocar-se amb totes les seves forces a la reconstrucció de la IV Internacional. Com ell mateix va reconèixer, la major part de la seva militància polí-

tica va estar dedicada a treballar per la construcció del partit mundial. Així ho entenia Moreno, «[...] la construcció dels partits nacionals i la internacional és un procés combinat [...]».

Una vida al servei de la construcció del partit revolucionari

Hugo Miguel Bressano Capacete, qui va ser conegut com a Nahuel Moreno, va néixer el 24 d'abril de 1924 a Alberdi, província de Buenos Aires. Amb només 18 anys es va incorporar a cercles trotskistes, ambient de tertúlies i discussions de cafè. Preocupat per l'escàs contacte d'aquests grups amb els treballadors, Moreno va començar a reunir-se amb joves obrers del barri de Vila Crespo amb els quals va estudiar el Què fer?, de Lenin, i els va acabar guanyant per al trotskisme. En 1943 va escriure el seu primer text, El partit, en el qual va concloure: «L'urgent, l'immediat, és aproximar-nos a l'avantguarda proletària i rebutjar com a oportunista tot intent de desviar-nos d'aquesta línia [...]».

Amb aquesta idea, en 1944, juntament amb aquests joves obrers de Vila Crespo Moreno va fundar el Grup Obrer Marxis-

ta (GOM). Mateo Fossa, un dirigent sindical que al 1938 es va entrevistar amb Trotsky a Mèxic, l'orientà sobre com introduir-se en el moviment obrer. En 1945, el GOM va tenir una important participació en suport a la vaga del frigorífic Anglo-Ciabasa, que comptava amb 12.000 obrers, a partir de la qual cosa van captar destacats activistes d'aquesta lluita. Començava així una nova etapa. Moreno i el seu grup van trencar definitivament amb el «trotskisme dels bars» i van anar a viure a Vila Pobladora, a Avellaneda. L'any següent van editar el seu primer periòdic, el Front proletari, i van reunir gairebé cent militants, en la seva majoria obrers.

Des d'aquesta experiència, Moreno va impulsar al llarg de la seva vida partits lligats a la classe treballadora i les seves lluites. Com va escriure en El partit, aquell document precursor: «Ens lligarem al moviment obrer, acostant-nos i penetrant en les organitzacions on aquest es trobi per a intervenir en tots els conflictes de classe». Així ho va fer de manera conseqüent, malgrat l'obstacle que significava el naixent peronisme, un projecte nacionalista burgès, que en aquesta època anava a guanyar la majoria de la classe treballadora a partir d'atorgar importants concessions. No obstant això, el nostre corrent sempre va cridar a no confiar en aquest projecte, ja que pel seu caràcter, de conciliació de classes, la majoria d'aquestes conquestes s'anaven a acabar perdent.

Contra corrent, Moreno va continuar treballant per construir una alternativa de la classe treballadora. Amb aquest objectiu va construir el Partit Obrer Revolucionari (POR), el Partit Socialista de la Revolució Nacional (PSRN), Paraula Obrera, el PRT, el PST i el MAS./ Sempre tractant d'arrelar-los en el moviment obrer i les seves lluites amb

i la internacional

propostes que responien als seus interessos immediats i històrics de disputar el poder per als treballadors.

La IV Internacional, una altra de les seves obsessions

En 1948 es va realitzar a París l'II Congrés de la IV Internacional. El GOM va enviar a Moreno com a delegat. Allí va conèixer als principals dirigents trotskistes i va informar del punt sobre Amèrica llatina. Aquest mateix any, pel seu creixement i les activitats desenvolupades, el GOM es va convertir en partit. Al desembre es va fundar el Partit Obrer Revolucionari (POR). Moreno va escriure el seu primer treball teòric, «Quatre tesis sobre la colonització espanyola i portuguesa a Amèrica», on qüestiona la visió de la majoria de l'esquerra que li donava un caràcter feudal a aquest procés.»

En aquest congrés de 1948, el primer després de la mort de Trotsky, es va elegir la direcció, encapçalada pels dirigents Michel Pablo, grec, i Ernest Mandel, belga. Moreno, que malgrat la seva joventut ja havia iniciat un procés de construcció partidària lluitant contra la marginalitat del trotskisme, la va definir com una direcció inexperta, formada en àmbits intel·lectuals i no en la lluita de classes. Va sostenir dures polèmiques amb ella. Aquest va ser un dels mèrits de Moreno, haver intervingut amb una política correcta en un moment difícil en què la direcció de la Internacional, afeblida per la mort de Trotsky i pressionada per processos objectius, va ser conduïda a seriosos desviaments.

Un dels més greus errors d'aquesta direcció va ser la

seva capitulació als partits comunistes que seguien a l'aparell de l'URSS, encapçalat per Stalin, i als nacionalismes burgesos a Llatinoamèrica, Àsia i Àfrica, així com posteriorment al castrisme i el sandinisme. Moreno va alertar que aquesta orientació oportunista portava a renunciar a la construcció de partits revolucionaris i a l'enfonsament de la Internacional.

Als anys 70 va començar una dura polèmica contra la política d'elevat la tàctica de la guerrilla, que havia reeixit durant la revolució cubana, al pla estratègic. El grup encapçalat per Mandel va definir impulsar la guerrilla a Llatinoamèrica. Moreno va sostenir que aquesta orientació portaria al desastre a generacions senceres de lluitadors i seria contraproductiu per al desenvolupament de la revolució llatinoamericana. La sistemàtica liquidació dels grups guerrillers, al mateix temps que s'iniciava un procés d'ascens obrer estudiantil a la regió, van acabar donant-li la raó a Moreno.

Han passat 34 anys de la mort de Moreno i els fets continuen corroborant els seus encerts polítics. Haver fet costat als nacionalismes burgesos, a les direccions «progressistes», als governs frontpopulistes, al castro-chavisme, al fals «socialisme del segle XXI» i les seves variants, com el sandinisme, va ser un gran error de molts sectors del trotskisme, especialment del mandelisme, i va ser un fre per al desenvolupament d'una direcció revolucionària. Per això reivindicuem els ensenyaments de Moreno, de lluitar per la mobilització de masses, per la independència de classe, per la construcció de partits revolucionaris i reconstruir la IV Internacional.

*Adolfo Santos
Izquierda Socialista*

El nostre compromís amb el llegat de Moreno

Nahuel Moreno ha deixat una extensa elaboració teòrica i política plasmada en diversos llibres i fullets que continuen vigents amb sorprenent actualitat. No obstant això, creiem que el seu llegat més important és el d'haver insistit sense descans en la lluita per a construir una direcció revolucionària. Des d'Izquierda Socialista i la Unitat Internacional de les i els Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) assumim el compromís de donar continuïtat a aquesta tasca que les lluites en curs ens exigeixen més que mai. Els treballadors, els joves, les dones i els sectors populars no paren de lluitar. Si no s'avança més, i algunes vegades fins es retrocedeix, és per la falta d'una direcció revolucionària, aquest és el desafiament al qual ens comprometem els morenistes al costat dels lluitadors.

Aixecaments com els que s'han viscut a Xile, Líban, els Estats Units, Hong Kong, les vagues d'Europa i el descontentament generalitzat contra els plans d'ajust per a pal·liar la més greu crisi econòmica del sistema capitalista mundial, ens demostren que la lluita per la direcció està plantejada en l'ordre del dia. Si en cadascun d'aquests processos som capaços d'unir-nos als sectors que lluiten i aplicar els ensenyaments llegats per Nahuel Moreno podrem estar a l'altura dels temps.

Emilio Hellín, assassi de Yolanda González, torna a l'actualitat

Una altra vegada, la premsa torna a parlar d'Emilio Hellín Moro. Fa gairebé 41 anys, el 2 de febrer de 1980, aquest assassí, membre de la feixista Fuerza Nueva, va encapçalar un escamot del Batallón Vasco-espanyol i va segrestar i assassinar a la nostra companya Yolanda González, militant revolucionària de 18 anys del Partit Socialista dels Treballadors (PST).

En aquell moment es va saber que col·laborava amb els aparells de l'estat i durant la seva condemna va gaudir de complicitats dels aparells judicial i policial, de tal manera que, durant un permís penitenciari, va poder fugir al Paraguai.

Una vegada extradit a l'Estat espanyol, amb moltes dificultats, va acabar la seva condemna, durant la qual va aconseguir canviar-se el nom pel de Luis Enrique.

Una vegada en llibertat, va començar a treballar assessorant i impartint cursos de seguretat informàtica a agents de tots els cossos policials i participant en judicis com a pèrit, tal com va descobrir una recerca periodística de 2013¹. Aquesta notícia va produir un fort escàndol i va provocar la mobilització de la família i dels antics companys de la Yolanda perquè cap cos de seguretat contractés Hellín i perquè no pogués exercir de pèrit en el sistema judicial. No vam obtenir respostes clares ni dels governs autonòmics ni del Ministeri d'Interior.

Hellín ha treballat com a pèrit en nombrosos casos judicials en els quals estaven implicats militants del Partit Popular. El més conegut es va produir en 2017 a València, quan va ser contractat pel cunyat de l'exalcaldessa del PP, Rita Barberá, en el cas «Taula». La denúncia pública del passat d'Hellín va obligar el fiscal a sol·licitar que fos apartat com

Ministeri de Defensa en matèria de recerca de delictes i d'anàlisis de comunicacions»²

En el seu moment, la família va afirmar que, «*Emilio Hellín té tot el dret a treballar i a guanyar-se la vida, però una persona que mai es va penedir d'haver segrestat i assassinat a la Yolanda González, no pot treballar per als cossos policials ni per al sistema judicial*».

Tota la seva vida mostra que continua comptant amb complicitats en l'aparell d'estat que **l i c o n t i n u e n** recompensant pels seus serveis. Només cal veure els nombrosos casos judicials en els quals participa com a perit de part de militants del Partit Popular acusats d'irregularitats o corrupció.

Des de Lluita Internacionalista, exigim que Emilio Hellín no pugui actuar ni com a perit judicial ni com a formador o assessor dels cossos de seguretat.

Yolanda,
Fins al socialisme sempre!!

21/01/2021

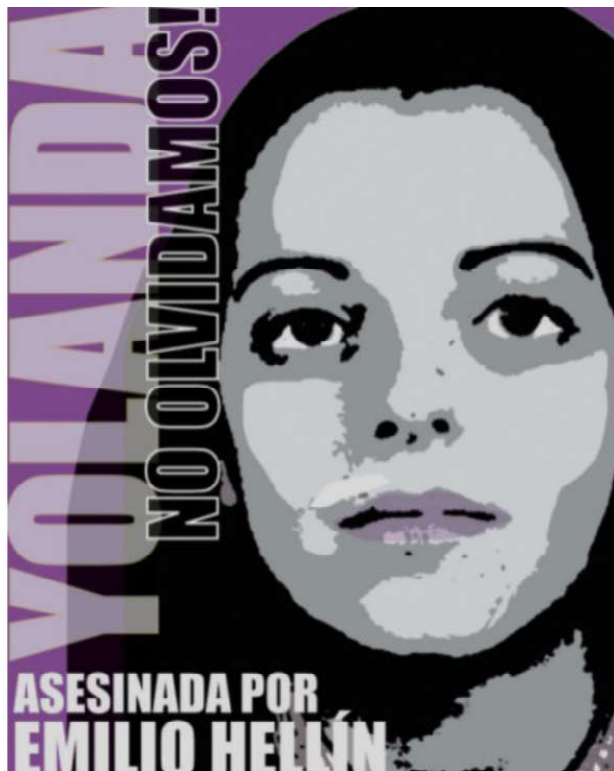

Lluita Internacionalista

Notes

1 https://elpais.com/politica/2013/02/22/actualidad/1361550092_846511.html

2 https://www.vozpopuli.com/espana/asesino-yolanda-gonzalez-villarejo_0_1429958448.html

a perit de part, la qual cosa finalment es va aconseguir.

Ara, Emilio Hellín, l'assassí de la nostra companya, torna a ser notícia. Aquesta vegada perquè ha participat com a perit en el judici que se segueix contra Cristina Cifuentes, expresidenta de la Comunitat de Madrid i militant del Partit Popular, per l'anomenat cas «Màster» pel qual se l'acusa per falsificació de document públic. I continua presentant-se com a «Instructor dels Cossos Policials Guàrdia Civil, Policia Nacional i

Estats Units

Canvi de comandament en la principal potència imperialista

L'assumpció el 20 de gener de Joe Biden, un veterà del partit demòcrata, marca un canvi polític en comparació als quatre anys de l'«emperador boig» Trump. El nou govern intentarà que les aigües desbordades del descontentament social retornin al seu llit, però no tancarà el capítol de l'exacerbada polarització social i política, donada la profunditat de la crisi. Internacionalment buscarà, a diferència de Trump, actuar concertadament amb els seus aliats imperialistes per a sostenir el seu domini contra els pobles.

El discurs inaugural de Biden va reflectir de manera molt clara la seva orientació. Va celebrar la «democràcia» i la «grandesa» dels EUA, va exaltar la «unitat» nacional com a sortida per a la crisi sanitària, econòmica i social. Finalment, va cridar a «tomar a fer dels EUA la força dirigent per al bé» a escala mundial. Aquesta versió dels demòcrates de la volta a la grandesa perduda, no deixa de recordar la consigna trumpista de «Tornar a fer els EUA grans», encara que ho procuri per mètodes diferents. I és que el teló de fons de les disputes entre demòcrates i republicans és la crisi de dominació de l'imperialisme estatunidenc, accelerada durant el govern de Trump.

El demencial atac d'una torba d'ultradretanes al Capitoli el 6 de gener no sols va ser el corol·lari de la derrota política i electoral de Trump, també va ser un indicatiu de la crisi política, que s'accentua en el marc d'una enorme crisi sanitària, amb més de 400 mil morts per la pandèmia de la Covid-19, i la crisi econòmica i social que corre paral·lelament. Més del 10% de la població pateix inseguretats

alimentària i al voltant del 15% es troba en situació de pobresa, una proporció que es duplica en la comunitat afroamericana pel racisme estructural. Aquestes condicions van ser les que van veure esclatar la poderosa rebel·lió antiracista a l'estiu de 2020, durant la qual més de 25 milions de persones es van mobilitzar en unes dues mil ciutats.

Tot això explica que el govern de Biden es vegi obligat a fer

indocumentats al cens nacional. Va eliminar la prohibició d'ingrés de persones transgènere a l'exèrcit. Va establir algunes mesures per a enfrontar la pandèmia de la Covid-19. Va interrompre l'ampliació del mur a la frontera amb Mèxic. Va revocar el permís per la construcció de l'oleoducte Keystone que travessava terres indígenes pel transportar cru canadenc. Va elevar el salari mínim federal a 15 dòlars.

algunes concessions, atesa la pressió del descontentament social com a la necessitat de prevenir futurs esclats socials. En la seva primera setmana en el poder, va signar desenes d'ordres executives i memoràndums revertint, unes vegades més simbòlicament que unes altres, moltes de les polítiques de Trump. Va retornar a l'Acord de París sobre el canvi climàtic i a l'Organització Mundial de la Salut. Es va comprometre, vagament, a promoure l'equitat racial. Va aixecar el veto a l'ingrés al país de persones de set països de majoria musulmana. Va incorporar als immigrants

El projecte de paquet de mesures de Biden per a pal·liar els efectes de la crisi és d'1,9 bilions de dòlars. Ja es van implementar per a aquests fins despeses estatals de 2,9 bilions entre març i desembre de 2020. El nou pla inclou les inversions per a vacunació, reobertura d'escoles, ajudes per a l'alimentació, pagaments directes a la població i subsidis a empreses. Aquestes inversions es combinarien amb moratòries de desallotjaments i suspensions de cobraments de deutes educatius. S'han realitzat comparacions entre aquestes mesures i el New Deal de Roosevelt durant la dècada

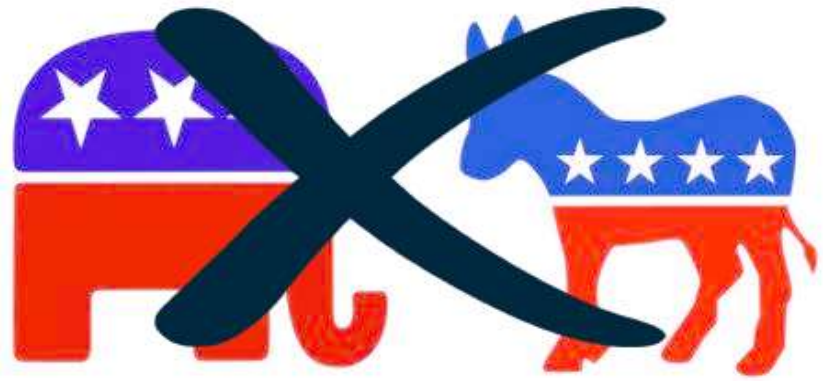
dels anys 1930. En realitat les mesures actuals són molt més modestes i és evident que el pla de Roosevelt tampoc va acabar amb la desocupació o la misèria. Però les mesures poden generar expectatives en sectors del poble treballador estatunidenc.

Donat el caràcter burgès i imperialista del Partit Demòcrata, que és un dels pilars del bipartidisme a través del qual governen els capitalistes estatunidencs, no es proposarà fer canvis substancials. Encara que puguin semblar audaçs algunes de les primeres mesures de Biden, ràpidament s'imposarà la negociació i la construcció del consens bipartidista en les polítiques governamentals. Ja una de les tímides mesures de Biden, la suspensió per tres mesos de les deportacions, va ser revocada per una cort federal.

Construir una alternativa d'esquerra

S'aprecia molt més el veritable caràcter del nou govern a la llum de les recents exigències socials com a salut pública universal, la reducció del finançament dels cossos policials per invertir en educació i assistència social o davant el problema de la destrucció ambiental i el canvi climàtic.

Biden ja va governar durant vuit anys com a vicepresident d'Obama i en la seva llarga carrera legislativa, ha estat promotor de lleis que aprofundeixen la criminalització de la pobresa i castiguen especialment les comunitats més oprimides, com els negres i els llatins. Durant les protestes antiracistes va aclarir que està en contra de disminuir el pressupost milionari de les policies. Les intencions d'aprofitar l'atac al Capitoli per a promoure nova legislació con-

tra el «terrorisme domèstic», que acabin usant-se per a criminalitzar la protesta i els moviments socials, també tenen precedents en les aportacions de Biden a legislacions com la Llei Patriota aprovada després de l'11 de setembre de 2001.

La rivalitat amb la potència capitalista xinesa continuarà, però procurant pressions concertades amb l'imperialisme europeu. Biden mantindrà un ferri suport a l'Estat colonial i racista d'Israel. No està clar si reprendrà l'acord nuclear amb l'Iran, o si tornarà al gir d'Obama en la relació amb Cuba. En relació amb Veneçuela es va reiterar el suport a l'autodenominat govern interí de Guaidó. No s'aixequen les criminals sancions petrolieres contra un país arruïnat pel saqueig boliburgués des de molt abans.

Encara que la mesura contra l'oleoducte Keystone va ser rebuda amb entusiasme per l'activisme ambientalista i les comunitats indígenes que van lluitar per anys per aconseguir aquesta conquesta, Biden no pretén abandonar els subsidis al fracking. Fins i tot la suspensió de l'atorgament de concessions petrolieres a l'Àrtic és només temporal.

Socialist Core (simpatitzants de la UIT-QI) va plantejar,

després de l'atac dretà al Capitoli, una proposta programàtica per a la unitat del moviment antiracista, la joventut, el moviment de dones i el moviment de treballadors, prenent les principals exigències de les protestes antiracistes de l'any passat i atesa la necessitat d'aixecar un important front que lluiti contra l'extrema dreta i per una agenda de reivindicacions davant el govern de Biden i el Partit Demòcrata.

D'altra banda, la construcció d'un partit independent d'esquerra és un pas imprescindible per a oferir una perspectiva diferent de l'etern reciclatge del «mal menor» entre els dos partits de la burgesia. L'organització Socialistes Democràtics dels EUA (DSA) podria complir un rol fonamental en la construcció d'aquesta alternativa si trenca amb el Partit Demòcrata, portant a la pràctica una decisió ratificada des de fa molts anys en les seves conferències nacionals. És crucial que deixi de ser l'«ala esquerra» dels demòcrates. Del que es tracta és que els milions que es van mobilitzar heroicament l'estiu de l'any passat, que han protagonitzat centenars de vagues, tinguin finalment la seva pròpia eina política, per a lluitar pels veritables canvis de fons i per un govern dels assalariats, els explotats i oprimits.

*Simón Rodríguez,
dirigent de la UIT-QI*

Una nova rebel·lió popular

Les mobilitzacions s'han succeït a Tunísia des de la nit del 14 de gener. L'aixecament popular que va començar el desembre de 2010 demandant treball, pa i vida digna, va enderrocar el 14 de gener de 2011 al dictador Ben Ali, que havia governat el país per vint-i-quatre anys. El poble tunisià reclama una nova revolució. «No tenim por! Els carrers pertanyen a la gent!» diuen en les protestes massives.

Abans del desè aniversari de la revolució tunisiana, (...) el govern tunisià va declarar quatre dies de tancament i prohibició d'accions i marxes al carrer, amb l'excusa d'aplicar mesures contra la pandèmia de Covid 19.

Encara que els funcionaris del govern del tecnòcrata Mesishi, que va arribar al poder el setembre de 2020 amb el suport d'una majoria significativa en el parlament (Els Germans Musulmans, Partit Tunisià Moviment Nahda, el Cor de Tunísia, Regeneració, Llarga Vida a Tunísia, el Bloc Nacional i el Partit del Futur estan entre els que van secundar), van justificar aquesta prohibició per un interès de «salut pública», el seu objectiu central era impedir mobilitzacions pel desè aniversari de la revolució. De fet, les demandes socials i econòmiques que van donar a llum a l'aixecament popular que va posar fi al règim dictatorial en 2010, no s'han resolt en aquests deu anys (...) les masses tunisianes van ser condemnades a major desocupació, pobresa, explotació i desigualtat per aquestes conquestes democràtiques parcials. La corrupció no es va aturar i va continuar aprofundint-se; el deute extern del país es va incrementar en aproximadament un 75% des de 2010. Els partits

burgesos van signar un acord de quatre anys amb l'FMI al 2016 per a procurar una sortida de la crisi a favor seu, tot intentant que els treballadors paguin el cost de la crisi amb nous plans d'ajust. És precisament per aquesta situació, que van tenir lloc més aixecaments al país entre 2013 i 2016, una altra vegada amb les mateixes demandes (...)

Avui, amb la pandèmia de Covid 19 desenvolupant-se des de fa gairebé un any, les condicions de vida dels treballadors tunisians han empitjorat encara més. Mentre el govern imposa prohibicions amb l'excusa de la «salut pública», la desocupació oficial al país és del 18-19% i un de cada tres joves està aturat. A la regió de l'oest mitjà del país, que era el centre del procés revolucionari que va començar el 2010, aquests índexs són encara més alts. L'oest mitjà, tradicionalment la regió del país amb menys inversió, gairebé el 50% de la població tracta de viure amb 1,5/2 \$ per dia. (...)

És precisament per aquestes circumstàncies que el país ha estat testimoni de

mobilitzacions espontànies er més de 15 ciutats en els últims cinc dies, en principi liderats per la joventut i els joves aturats. El govern tracta d'intimidat a les masses amb repressió coerció, convocant a l'exèrcit a intervenir en moltes regions demostrant novament que la «por» a la gent és la principal raó d'imposar les prohibicions recents. El govern tracta de

dinamitar els assoliments democràtics més fonamentals de la mobilització revolucionària de 2010, detenint a més de 630 joves i arrestant a alguns d'ells. Els Germans Musulmans, Partit Tunisià Moviment Nahda, un dels partits governants, va cridar a la seva joventut, aconsellant-los que no participessin de les protestes i que actuïn d'acord amb les forces de l'ordre. El seu intent de dividir a les masses una vegada més revela el seu caràcter contra revolucionari. No obstant això, malgrat aquests intents d'intimidació, els tunisians reclamen que «els carrers pertanyen a la gent» i continuen amb les seves accions demandant l'alliberament dels presos i el compliment de les seves de-

mandes econòmiques i socials. La mateixa consigna s'escolta als carrers de Tunísia: «*La gent vol destruir al règim!*»

(...) En aquests deu anys, s'ha vist una lluita constant entre el poble oprimint i els governants, que a vegades recorren a tàctiques democràtiques reaccionàries per la supervivència de l'ordre capitalista (el discurs d'unitat nacional, el «Pacte de Cartago» signat el 2016) o, com veiem ara, tractant d'intimidat a les masses amb la violència. La burocràcia de la Unió General de Treballadors Tunisians (UGTT), l'organització més important de la classe treballadora al país amb un poder polític significatiu des de la independència de Tunísia, dóna suport a la «*transició democràtica*» de 2011 i assumeix un rol en aquesta, més tard, signarà el «*Pacte de Cartago*» de 2016. Aquests moviments clarament demostren que la burocràcia sindical segueix les tàctiques de la reacció democràtica i cuida els interessos de la burocràcia més que els de la classe treballadora.(...) No obstant això, cal tenir en compte que, a les mobilitzacions revolucionàries de 2010-2011, les bases de la UGTT que formaven part de la lluita van pressionar des de baix i van obligar la burocràcia sindical a prendre posició. En aquest sentit, és clar que la participació organitzada de la classe obrera tunisiana, així com de les bases de lluita dins de la UGTT, serà decisiva per al

desenvolupament de les mobilitzacions en el procés d'aixecament.

Amplis segments de l'esquerra tunisiana, que adopten la postura que ha d'existir un període d'espera indeterminat entre les tasques democràtiques i socials de la revolució, no lluiten per aconseguir un govern de la classe treballadora i el poble. Per això, no han impulsat, en els últims deu anys, la formació d'una direcció política alternativa en nom dels treballadors tunisians. A la Tunísia d'avui, aquesta continua sent la tasca més urgent dels últims deu anys. És a dir, la construcció d'una organització i una línia política que tingui com a objectiu trencar amb l'ordre existent juntament amb les masses combatents i defensar la independència política de la classe. Avui dia, per aconseguir aquest objectiu, les masses mobilitzades han de construir els seus propis òrgans d'autoorganització o defensa en coordinació entre si i desenvolupar, encara més, aquesta coordinació entorn d'un programa d'acció d'emergència per convertir-se en un poder polític alternatiu. Aquestes són les tasques més fonamentals que tenim per davant.

Com a Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional (UIT-CI), ens solidaritzem amb la lluita dels treballadors tunisians pel treball, el pa i una vida digna. Donem suport a la mobilització

de les masses tunisianes des d'un punt de vista polític, programàtic i organitzatiu.

Per la ruptura amb el règim actual i l'ordre d'explotació capitalista!

Alliberament immediat de tots els presos polítics! Fora l'exèrcit i la policia dels carrers!

Immediata cancel·lació de tots els acords amb l'FMII!

Expropiació de totes les institucions públiques privatitzades sense compensació!

Deixar de pagar el deute extern immediatament! Els fons destinats al pagament del deute han de ser usats per a millorar els serveis d'educació i de salut i crear ocupacions en el sector públic!

Crear comitès populars independents per a lluitar contra la corrupció! Aquells involucrats en corrupció han de ser jutjats sota control d'aquests comitès!

El poble vol destruir al règim!

Per una economia centralitzada i planificada!

Lluitem per un govern dels treballadors!

19/01/2021

Görkem Duru,
dirigent de la
UIT-CI

Extractes.
Article complet a <https://luchainternacionalista.org/>

Les patents estan destruint la campanya mundial de vacunació

Mentre la pandèmia de Covid-19 no s'atura, al món esclata la crisi dels plans de vacunació.

Sorgeix clarament, el paper nefast de les multinacionals de la indústria farmacèutica mundial. Torna a posar-se en evidència el paper criminal del sistema capitalista-imperialista. Els mateixos governs imperialistes, com Alemanya, França o Itàlia denuncien els incompliments de lliurament de vacuna de les multinacionals Pfizer, Moderna o AstraZeneca. Els mateixos governs capitalistes que avalen el secretisme dels contractes. Es desconeix quant pagaran per les vacunes i com s'han fixat els preus. Les multinacionals, amb la gegantina Pfizer al capdavant, introdueixen clàusules que les exigeixen de responsabilitats per efectes secundaris adversos, i les blinden contra els sistemes judicials nacionals. Mentre milions de persones se segueixen contagiant i morint de Covid-19, les vacunes s'han convertit en un gran negoci per a les multinacionals farmacèutiques.

Des de la UIT-QI, ens sumem a tots aquells que lluiten per l'abolició de les patents farmacèutiques, per vacunes gratuïtes per a tots i un pla de producció d'emergència mundial de vacunes, amb llibertat de producció a cada país.

Per aprofundir en perquè existeix aquesta crisi de vacunació, reproduïm parts destacades d'una nota (El Socialista N° 490. 26/01/2021) del Dr Reynaldo Saccone, expresident de la CICOP (organització sindical de professionals de la salut de la Província de Buenos Aires, Argentina) i dirigent d'*Izquierda Socialista*, secció de la UIT-QI d'Argentina.

El retard en la producció de

vacunes és un problema mundial, del què participen totes les multinacionals farmacèutiques. A dia d'avui, només s'han vacunat 64 milions de persones a tot el món: 20 milions a Estats Units, 15 milions a la Xina, 7 milions al Regne Unit i a Alemanya, Espanya, Itàlia i França 1,5 milions en cadascun. Al Brasil 600.000 i a l'Argentina 292.000. (...) El 75% dels països no ha començat la vacunació massiva.

Per què aquest retard? El doctor Germán Velásquez, exdirector del Programa d'Accés als Medicaments de l'Organització Mundial de la Salut, assenyala que les multinacionals farmacèutiques no volen córrer riscos i no continuen la producció fins que tinguin els lots venuts: «*Si no me les compres, no segueixo*». Aquesta situació porta a que siguin els països imperialistes, que compten amb més recursos, els que s'han quedat amb l'enorme majoria de les vacunes. Segons Amnistia Internacional, aquests països que compten amb el 13% de la població mundial retenen el 52% de les vacunes existents.

D'altra banda, l'existència de les patents impedeix a qualsevol país o empresa produir-les. Velásquez remarca que la indústria ha desenvolupat les vacunes gràcies a quantiosos subsidis estatals, però mitjançant les patents, les multinacionals s'han apoderat del que en el seu origen és

patrimoni de la humanitat. «*Les patents estan destruint la campanya de vacunació i cal canviar el sistema de patents*» conclou. No satisfets amb utilitzar els subsidis estatals per a la producció, els monopoli: exigeixen a més als governs l'immunitat judicial, davant els reclams que poguessin plantejar-se per efectes col·laterals.

Aquest mes, l'OMS, ha de tractar la iniciativa de norantanou països, encapçalats per l'Índia i Sudàfrica, que proposen la suspensió de les patents mentre duri la pandèmia, com van fer a l'octubre i va ser rebutjada pels EUA i els països de la UE, inclosa Espanya. Aquesta setmana es va pronunciar la rectora de la Universitat Federal de Sao Paulo, a Brasil, en el mateix sentit, unint-se a un nombre creixent d'institucions com Oxfam, Amnistia Internacional i Metges sense Fronteres.

En el cas de l'estat espanyol, el govern «més progressista de la història» de PSOE-Unidas Podemos, va resoldre en Consell de Ministres -després d'haver rebutjat la liberalització de les patents-, *cedir els excedents de vacunes* als països pobres. Beneficència en lloc de facilitar la sobirania de la fabricació als països pobres, i avantposant els beneficis de les farmacèutiques a la vida!!

Des de Lluita Internacionalista -com a part de la campanya

internacional de la UIT-QI reclama l'abolició de les patents farmacèutiques que, juntament amb el no pagament del deute extern i un veritable impost a les grans fortunes, han de servir per sostenir l'esforç de tot el proletariat treballador per acabar amb la pandèmia.

Sánchez-Iglesias: ¡votem a favor de la liberalització de les vacunes i exigim el mateix als vostres socis de la UE!

Lluita Internacionalista, en base a la declaració de la Unitat Internacional dels i les treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI) de 30/01/2021

No a patents. La pandèmia no és un negoci Campanya Internacional i exigència a PSOE-UP

Les i els sota signants, (...) exigim la suspensió de les patents mèdiques per a les vacunes i medicaments del Covid-19. Rebutgem el maneig irresponsable de la indústria farmacèutica privada, el seu secretisme i l'incompliment de les multinacionals en el lliurament de les vacunes, aprofitant la pandèmia per cercar beneficis econòmics. Els governs han d'exigir l'exempció de patents i desconèixer unilateralment aquestes patents de mètodes de diagnòstic, tractaments i vacunes (...) i que es coordini un pla de producció i distribució massiva d'emergència de vacunes gratis per a tots els països del món.

Ens sumem a les diverses iniciatives (...) per l'exigència d'abolició o suspensió de les patents (...) Entre elles les de Metges sense Fronteres (...) o la sol·licitud presentada a l'OMS per l'Índia i Sudàfrica, recolzada per 99 països (...). Signa la campanya internacional de la UIT-QI: <https://forms.gle/NmT4aJ2FtRwNKmUH7>

A l'estat espanyol, ens sumem a la campanya de Metges sense Fronteres -que ja compta 42.000 signatures- exigint a PSOE-Unidas Podemos: «NO A LES PATENTS, LA PANDÈMIA NO ÉS UN NEGOCI». Signa la campanya estatal de MSF: <https://www.msf.es/firma-patente-vacuna-covid>

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI